THE PATHFINDER

THE JOURNAL OF THE JAFFNESE CO-OPERATIVE SOCIETY LTD.,
No. 25 Java Street, Kuala Lumpur.

MAY, 1937 VOLUME I. No. 2.

Contents.

	Page.
Editorial Notes	1
Duties and Obligations	2
Evils of Fast Living	3
Catholic Co-operation	4
Annual General Meeting	6
Co-operators Book-shelf	10
Society Notes	11
An Appreciation	16
Message of Goodwill	17
At the Cross-Roads	18
Views and Reviews	19
Youths and Their Future	21
Personal and General	23
Correspondence	29
King and the Snake	31



God bless the **KING** and **QUEEN.**

PANDIT JAWAHARLAL NEHRU

President Indian National Congress

SAYS.

"A considerable number of reputable and efficiently run Insurance Companies are flourishing and competing with foreign companies working in India. One of the oldest among these is the

HINDUSTHAN CO-OPERATIVE"

What further testimony could you require? Have CONFIDENCE in PUBLIC OPINION and INSURE with



HINDUSTHAN CO-OPERATIVE

Insurance Society Ltd.

Mercantile Bank Chambers

Kuala Lumpur.

HINDUSTHAN CO-OPERATIVE INSURANCE SOCIETY LD. DELHI CALCUTTA BOMBAY MADRAS

ESTD. 1907

Phone: 2388 Head Office: CALCUTTA P.O. Box: 172.

THE PATHFINDER.

Vol. 1 | May 1937 | No. 2

EDITORIAL NOTES

THE second instalment of "My Early Days in Pahang" and several other contributions received from our well wihsers and contributors are being held over for want of space.

* * * *

The third section of "The Catholic Co-operation" which is a continuation from our last issue, published in this issue completes the article. We congratulate the author of the article on his originality although we may not agree with all he has said. We invite him to send further contributions regularly.

* * * *

In the article under the caption "The Problem of Survival" published in the last issue the writer of the article has called upon the leaders of our community to deliberate and formulate constructive plans for improving our position in this country. The writer of the article "At the Cross Roads," published eslewhere in this issue, gives some constructive suggestions of the manner in which we should proceed if we are to consolidate our position and cites the qualifications required for leadership in the community. It cannot be that there are no men willing and able, possessing the required qualifications, to become our leaders. There are men of the type required and they must be found. But more important above all, there should be firm determination in the minds of the community that they will give loyal following to their leaders. Without the following what can any leader do?

* * * *

Before schemes and programmes can be formulated statistics are required, and we welcome the suggestion made by the writer of "At the Cross Roads" that various associations in the country should collect information. If such information, when collected, is forwarded to this office we shall be pleased to tabulate it and publish it in the columns of this Journal.

* * * *

A correspondent whose letter we publish in this issue takes us to task on our defects and shortcomings. For the progress of the *Pathfinder* a "Faultfinder" seems required, and we welcome the criticisms of this ally. We have just been born, and we ask this ally of ours his indulgence. The suggestions relating to defects in printing and editing will be given due attention.

* * * *

As a result of the announcement made in our last issue regarding apprenticeships in a motor engineering firm we received 2 enquiries, and we are glad to be able to announce that one of the applicants has been successful. The other application is awaiting occurance of a vacancy.

* * * *

We feel grateful for the words of appreciation by Mr. A.P. Marsden and the message of goodwill by Mr. M. Sabaratnasinghe. The latter is an old friend of ours and in a private letter addressed to us he has given a lot of valuable suggestions for our consideration. We invite all our readers and well-wishers to write to us unreservedly any suggestions they have for our improvement and point out to us any of our defects. We have also received letters from some of our friends in Jaffna giving words of encouragement and promise of co-operation, and we are grateful to all of them.

* * * *

Sengaraja in his "Views and Reviews" promises to discuss in the columns of this Journal all possible ways and means of giving our younger generation a lead. We welcome his offer. He refers to the birth of the *Parthfinder* and puts the pertinent question "How long will it last" and supplies the answer "We will make it last long".

* * * *

For the first issue, the Journal has not done badly. Two of the members of the community have as a result of reading the Journal applied for membership of the society. Mr. Arumugam's letter is published in this issue. The Tamil section has also justified itself. We are credibly informed that as a result of reading one of the articles in the Tamil section four of our sisters have made a reduction in the number of servants employed by them. Well done ladies! We invite them to deposit in the society monthly the amount so saved. What evidence further than the above is required to prove that the Journal has a future?

* * * *

We are thankful to the *Malayan Co-operator* for the welcome accorded to us. We can assure the *Malayan Co-operator* that as far as this Journal is concerned there will be no "Competition with the Malayan one for articles dealing with general questions and policy". We have greater problems before us and life is so short that we could hardly have any time for competition.

DUTIES & OBLIGATIONS

When several persons, who have a need in common, unite and organise themselves for the purpose of taking measures to ameliorate their condition their labours are bound to be more successful than if each toiled independently of one another. The common need of the members who form a Co-operative Society is their economic advancement. The economic advancement of a member being of prime importance it is considered that if people bind themselves together with that object in view, all other aspects of human activity pertaining to their advancement will gradually come under their purview.

One rich man in a community of poor men is like a very high tree in a forest of small trees. The high tree cannot withstand, unaided and unsupported, a severe storm. When it falls it damages itself and also all the smaller trees standing within the distance of its height. It is a menace to itself and to its neighbours.

The parallel in the case of members of the same community must be obvious. Therefore our efforts must be to raise the level of all the weaklings of the community. The strength of a chain is in its weakest link. In working for a common need our aim should be the greatest good of the greatest number. To achieve this the greatest effort of the greatest number is essential. The members forming a Society should consolidate and unite all their internal forces and save wastage of every kind. The achievement of this aim would be expedited if each member, as a component part of the Society, appreciated what was required of him and realised that he was one of the small wheels in the machinery of the Society. When that wheel does not turn or turns only slowly, and when there are many such non-turning or slow-turning wheels, the machine as a whole cannot move fast. The speed of the machine then is the joint speed of all the wheels composing it.

A perfect and sympathetic understanding of what membership in a Co-operative Society means is therefore a *sine qua non*. It does not need a great deal of emphasising to realise that before any one can draw anything, there should be a deposit made either by himself or others, from which he could draw. It will be realised that some may have needs greater and more urgent than those of others. The essence of co-operation being "all for each and each for all", and the basis of Association being equality, it will also be realised that the first call upon the resources of the Society is the need of the weaker members. However weak or however ignorant of co-operative principles a member may be, he should demonstrate fully and without reserve that he understands his duties and responsibilities, and his loyalty should be unquestionable. It is a primary obligation incumbent upon each member that he should put the best of himself at the disposal of the Society, and bind himself faithfully and loyally to carry out what is required of him. There can be no exception to this rule.

In a member's loyalty to the Society and appreciation of what it means there should be no mental reservation. The member, who expects to draw out of his Society the maximum benefit but is not willing to put the maximum of his efforts into it, has no place in the Society. Later if not sooner, he will be found out and he will either drop out himself or be dropped.

The privileges and rights of each member of the Society can be assured only by a diligent discharge by himself of his duties and responsibilities. In doing so he should be ready and willing to make personal sacrifices, if necessary, at the altar of "the greatest good of the greatest number". If each member of the group performs his duties faithfully and cheerfully, progress towards "the greatest good of the greatest number" is assured.

In a Co-operative Society one contracts debts and obligations, not with any outsider, but with his fellow members. If every member appreciates the obligations that he contracts as a result of his membership in the Society and faithfully discharges them, there is unlikely to be any complaint or dissatisfaction that any one's right or privilege is unsatisfied.

To illustrate how omission to discharge one's obligations to one's fellow members will react upon one's self, the story of a goldsmith may be given. In the community to which this goldsmith belonged it was customary on the occasion of any death for all to attend the funeral and render whatever service was required. This particular goldsmith, however, ingenuously evaded performing any of the services at funerals by cleverly busying himself with some work or other pertaining to his profession, which he carried with him to the funeral. At last there occurred a death in the family of this particular goldsmith. His friends who attended the funeral repeated the performance made by him in the other funerals. The result was that he was unable to get any services from his friends and had to hire labour for the purpose.

A real co-operator should be willing to make himself amenable to discipline; so accept and carry out decisions of the majority, even at personal sacrifice; conduct himself and live up to the standard fixed and accepted by the Society as a whole. Should all members possess these qualifications the progress of the Society is assured, and the progress of the Society should result in the progress of the individual.

EVILS OF FAST LIVING

ACCORDING to the "Straits Times" of 12th April, 1937, a debtor in Singapore, in the course of his examination in court under the Bankruptcy Ordinance, stated that he signed for $500|- but received $20|- only. One often hears similar statements by people brought before the law courts for non-payment of debts, or by members of co-operative societies, in their applications for loans.

To a limited extent the people who make these statements are drawn from the labouring classes who, possessing no education and being ignorant, are wax in the hands of designing and unscrupulous money-lenders of whom there are many. The victims deserve pity if their statements are true.

But the majority of those who make these statements come from the clerical classes. These people are certainly intelligent and are capable of realising the effect of their actions. One is, therefore, tempted to ask what excuse these people have for signing pro-notes for amounts out of all proportion to the amounts received. Is the need for money so urgent and pressing that at any cost or sacrifice, by reasonable or unreasonable means, they should satisfy it?

However small a man's salary or income may be, he should, by adjusting his standard of living to his means and by making sacrifices, live within his income. In the life of middle class people, to which the clerical classes belong, occasions arise when one requires financial accommodation to meet the cost of a prolonged illness of himself or any member of his family and for other *bona fide* expenses. Persons in receipt of a monthly income, if they carefully maintain their credit, should be able to obtain financial accommodation to meet temporary and urgent calls of some sort or other at not very exhorbitant rates of interest. It is those who have not maintained their credit with respectable money-lenders who have recourse to unscrupulous ones. The money-lenders of the class we have in view know their clientele and would not lend money to any one who is unemployed. So, those involved, in the cases that are brought to light, must have been in permanent employment when they raised their loans.

Very often the loss of their credit may be traced to fast living. In order to satisfy their craving for vicious excitement and pleasure, they go to any extent to raise money; mortgage their wives' and children's jewelleries; sign promissory notes to any amount; and do things which, in their saner moments if ever they regain self-respect, they would be ashamed of. The writer has come acro instances of men who on the day previous to p day raise loans from Sikh money-lenders, promisin to settle them immediately they receive their pa principal plus interest for a full month. Not on that, they even stand treat or drinks to the mone lender who advances the money. All this they d to satisfy their craving for drinks. Another i stance that came to the knowledge of the writer i of a family man holding a reasonably well pai appointment who took to evil ways and, as a resul had become terribly involved financially. He wa unable to extricate himself and every day he fe deeper and deeper into the mire. On the day pre vious to pay day he went to friends and attempte to raise money on some pretext or other. On on occasion the writer happend to be present whe the man attempted to raise a loan. The reaso given by him was that he had not drawn his pa for the month but some friends of his had un expectedly arrived in his house and he wished t take them that night to the cinema.

When this class of men want money, their only thought is what is the best plausible excuse to give. They are lost to all sense of decency and do not care whether the methods adopted are respectable or not. They know they can never repay the loan, and have no intention of repaying it if they can avoid it. How can one believe the veracity of the statements made by these people when involved in court proceedings or, as in the case with co-operative loans, an attempt is made to control their credit? They do not deserve any pity and should be despised and discouraged.

Fast living is becoming common as a result of commercialised and cheap recreation—dance halls, cinemas, etc. It is becoming a matter of extreme difficulty to restrain the youth from following evil ways. Temptation is on all sides and many a youth, even men with fmilies, have succumbed to the evils of fast living. The age-old family life according to which youth respected and feared the authority of parents, conducted themselves in such a way that they gained the affection of the family and were afraid of being found out, if they lived a fast life, is fast disappearing.

This state of affairs can be improved if community leaders, realising the situation, organise public opinion, educate the members in better living methods and take steps towards building up character in the community. These aims can best be achieved by co-operative methods.

—0—

CATHOLIC CO-OPERATION

(Continued from our last issue)

III

Ego. What have the backward people or the crippled done for us to deserve equal treatment? I should of course have no objection to the laudable action of governments or philanthropic organisations providing for those injured in war or suffered in any other field of service for their country and humanity.

Hope. The claim of every man, woman and child to the means of existence rests on no other basis than the fact that they are members of one human family. The heritage of the past knowledge and achievements of your ancestors is found by you ready made. How did you come to be possessors of all the knowledge and achievements of which you boast? Are not the unfortunate brothers, whom you cast out as unadvanced and depressed, joint inheritors and co-heirs with you? What do you do with their share? Do you not rob them and condemn them to a miserable sub-human existence? Think for a moment of the starving or semi-starving millions of China and India. Nay, at this very moment millions of souls do not know from where and when they would get their next meal! Do you forget that from India and China of the past came the torch of the light of Truth, Beauty and Honour and Rectitude without which you perish inspite of your mechanical advances.

Ego. You are rather hard on the rich, Miss Hope. You shouldn't be so severe. Do you forget the amount of charity done by the great capitalists? Do you deny the great educational, medical and social institutions built and endowed by philanthropists of all lands for the amelioration of the unfortunate men and women—the poor, the aged, the sick, the deaf, the dumb, the lame, the blind, the crippled and even the insane? Be considerate in your judgment of achievements of our race.

Hope. Very true! Very true! That's why I said at the very start that there is hope for humanity. The good in humanity is now sadly dormant. It will shine one day with all its lustre and brilliance and make this earth a veritable paradise indeed. But Mr. Ego, you must realise that what the philanthropists or your potentates do is just a mere drop in the ocean.

You call the little crumb the rich throw charity! They not only rob the heritage from those who are entitled as human beings for equal shares but add insult to robbery, when they call the crumb charity.

Ego. If all men are considered equal and allowed to share the national income equally, the standard of living would then be brought very low. The poor would hardly be any better off than they were before in spite of the sacrifice of the rich, for the contribution of their all is but a drop in the ocean of the poor.

Hope. An important cause of poverty to-day is the vast waste of labour and materials. Consider the waste on war, advertisement, middlemen, and litigation. Under the co-operative system a large economy is effected by the introduction of labour saving plans and methods in the production and distribution of the necessities of life. Even education will be less expensive. The present method of denying the facility of education to the poor makes the gap between man and man almost like that between different natural species which have no means of communication with each other. What could be more inhuman than the consequence of unequal enjoyment of education? Universal and equal education vastly raises the lowest. Your cultured society of to-day consists of but a few microscopic oases in a vast unbroken wilderness.

Ego. The spread of education of two of the powerful nations to-day, one in the East and the other in the West, has not changed their outlook. They are themselves arming against each other to the teeth. If education brings about this state of affairs, isn't it better to be without it?

Hope. These are temporary phases, due to suspicion and self-protection against the aggression of other nations. The idea of equality and equity present even in the most advanced nations to-day is still in its embryonic stage even as the full-grown, banyan tree is in its seed. Now ideas are born of previous ideas but they take a long time to outgrow the limitations brought by circumstances.

Time is an essential element in the evolution of humanity. Co-operation is the natural law of living. The more you become conscious of it, the sooner would you be able to achieve the happiness and the prosperity which you all desire. If the World is to be right the individual must be right, his mode of living must be right. True service to

God is the service to your brother man. There ought to be no hungry child in a nation, unless the whole nation is starving. To allow many to go hungry is a national crime when there is too much for some and too little for many.

Ego. The law of the survival of the fittest still holds good. Look at the Western nations and their haste in building destructive weapons. Man is the most loathsome creature in the world in his destructiveness. Dog does not eat dog, tiger does not eat tiger. They all live at peace with the members of their own species. But Man hates Man, Man kills Man; and in the world of to-day, the prime concern of every nation is to prepare itself for the coming slaughter of its neighbours. This open violation of the law of Nature, which insists upon peace and goodwill among the members of the same species, has brought the human to the vergse of complete annihilation.

Hope. The state of affairs which you bemoan is due to selfishness, narrow concepts and lack of understanding. Man should realize that he and his fellows are fellow—pilgrims on this planet, and the weal or woe of one is the weal or woe of the rest. The key-note of the coming new age is the realization that the doctrine of the struggle for existence should be supplanted by the higher law of co-operation. Humanity is like a lotus plant rooted in a miasmatic bog. Few of its critics who condemn it seem to realise its potency. It shall bloom and spread its fragrance and fill the world with its beauty. Then shall the earth become a veritable paradise, which has so far been only in the imagination and dream of your prophets and poets.

"Chaos, Cosmos! Cosmos, Chaos! who can tell how all will end?

Read the wide world's annals, you, and take their wisdom for your friend.

"For I dipt into the future, as far as human eye could see,

Saw the Vision of the world, and all the wonder that would be;

Till the war-drum throbbed no longer, and the battle-flags were furled,

In the Parliament of man, the Federation of the world.

There the common sense of most shall hold a fretful realm in awe,

And the kindly earth shall slumber, lapt in universal law".

—*TENNYSON*

K.K.



SMART TAILORING

WITH

EXTRA DISTINCTION

The Choice of Smartly Dressed Men!

AN ACHIEVEMENT FROM EVERY STANDPOINT

When you want to look your best You will be glad to have one of these Suits

THEY COMMAND RESPECT AND INSPIRE CONFIDENCE IN YOU!

IT'S THE PERSONAL ATTENTION THAT MATTERS!

AT

GIAN SINGH & CO.

ANNUAL GENERAL MEETING OF THE JAFFNESE CO-OPERATIVE SOCIETY

THE annual general meeting of the J.C.S. was held in the K.L. Town Hall on 14th April, 1937, at 5 p.m. Mr. R.N. Thamby-Thurai presided and the Director of Co-operation, Mr. R. Boyd, was present.

Mr. Thamby-Thurai said that he was welcoming Mr. Boyd in a special way as this was Mr. Boyd's first presence with them since he became Director of Co-operation. The minutes of the last meeting were then confirmed. In moving the adoption of the report and accounts, the chairman said:

You have all been supplied with copies of the 13th annual report on the working and general progress of this society. That report should enable you to know the position of the society as at the end of 1936 and I venture to say that a very large majority of the members are capable of studying, and do study, the annual reports, bringing to it such understanding of the various aspects of the work of the society and of the observations made on its work, as to be able to view its work critically and come forward with useful suggestions and offer greater and greater co-operation individually and collectively for the furtherance of its objects.

Though a common truism, it is necessary and desirable frequently to remind ourselves of the dictum—"The greatest good of the greatest number." Relevant to this dictum, I wish to call your attention to the membership of the society. At the end of the first year's working (1924-25) the membership of the society was 1,044 and at the end of 1936 it was 878. The fall in the membership during the year 1936 was 31.

Foundation Year.

The foundation year 1924-25, was the year of enthusiasm and exhilaration. Through the test of co-operative duties, responsibilities and privileges, this co-operative lad of thirteen years certainly comes out well. He is sorry that a hundred per cent of his family have not survived these thirteen years. But he entertains strong hopes now for a rally of the family. He knows that he has clearly demonstrated to the members of his family his qualities of energy, efficiency and tenacity, and proved by the fruits of his labours the services he has rendered for their good.

He believes that even those who left the sacred family-fold have the sense of fairplay and the spirit of the sportsman. He believes therefore that all his brothers will now come into the family. His family's tradition and status now, they know, is a proud one—one towards whose common weal every son and daughter wishes to contribute, and in whose benefits all have a portion. This lad of thirteen is now impelled not only with the enthusiasm and exhilaration of his initial year, but also with proved energy, experience and enterprise. The good and lasting harvests he will continue to garner, and the increasing expansion of his fields and of their fruitfulness will make his family prosperous.

Million Dollars Saved.

It is true that thousands of members have shared in the benefits of this family—have saved, served and been served; it is true that a million dollars has been saved and double that amount has been loaned; it is true that the members get the benefits of scholarship grants and other forms of family service; it is true that we have worked wholeheartedly with sister groups and enjoy their fellowship and goodwill; it is true that we have heard the appreciation and commendation of the public and the press for what we have done. But we have still so much more to do in the "greatest good of the greatest number."

New Problems.

New situations and new problems confront us. But we have strength and resources to meet these situations and problems. We will solve them. Here I would like to quote from the *Malay Mail* of Oct. 8 last. "The members of the society are drawn from a community famed for its thrifty living. It has come down from generation to generation and has helped it immensely in preserving its virile individuality. Even its clash with demoralising and disintegrating modern tendencies has not done it much harm. The Jaffna Tamil community has certainly not suffered to the same extent as other Asiatic communities in the present feverish march towards the mirage of "modern civilization."

The Editor extolls our habits of thrift which

has come down from generation to generation and which have preserved our virile individuality; he also commends our steady heads which have preserved us from getting burnt like moths in the fires of allurements of this "modern civilization." But are we sure that these characteristics and habits are instilled into, and in the possession of the generation now growing up? Are we sure that all of us could don this cap with an approving conscience?

I have referred to our many new problems in the printed report in your hands and in my message in the frst number of the *Pathfinder*, which you are reading. There is also reference to it in the editorial of the journal. This journal of the society is a natural growth in the development of its life. It is a new arm, and should do its true and complete service to the body and soul of the family. Those few who think that the expenses on it should be given rather as an addition to the money dividend at the end of the year, do not realise how much more dividend this arm can distribute! We are told by those who know us that our society is now on a safer wicket, and greater scores are expected of us, and that the scores should be made on all sides of the wicket. And this new arm will help in the scores.

I need not go over other matters presented in the report. But I would like to thank all those who play in this team—I mean the honorary workers in the central and district committees. In this connection I would like to ask you to read again section 16 on page five of this annual report—I refer to the work of the Scott Road Committee, Kuala Lumpur.

Mr. Cavendish in one of his annual reports stated that "Co-operation is a plant of slow growth." We are daily growing and there can be no doubt that in our growth, though slow, we are becoming healthier and stronger.

Matters Of Finance.

Reference was made by some members to certain items in the accounts, and explanations were invited of passages in the report.

Notable among them was Mr. K. Navaratnam of the Audit Office who expressed his gratitude to the President and Committee for another milestone in the progress of the Society. He heard of many forms of co-operative ventures! Such as Co-operative Banks, Co-operative Stores and Co-operative marketing; but he discovered a new movement in this Society—the existence of co-operative marriages. They accomplished 28 marriages at the average cost of $500|- each, inclusive of dowry, of course. This was a remarkable performance for his community and augured well for its future development. These marriages not only swelled the number of lady members this year but would increase the small roll of baby members. They would not be surprised to learn of this fact from their next year's annual report. (Laughter).

Looking upon another aspect of the Society's progress he noticed that there was a tendency towards literary and social pursuits. He referred to the expenditure under propaganda, dinner and conference, and the new magazine. Expenditure of this kind could be easily borne by a Society which declared a 6% dividend and had a surplus to carry forward but to them who struggled for a dividend between 3% and 4%, it was unsuitable. Although he would not say it was extravagant, yet it was definitely on a very highly liberal side.

The magazine was not filling a gap. He would prefer a monthly bulletin giving them succinct information about the Society.

Regarding their premises at Old Market Square, he drew their attention to the fact that adjustments of reserves for land and buildings from the sale of investments, were equitable and made in the best interests of the members and to satisfy the Co-operative Department.

Speaking about the Statutory Reserve Fund, he was unable to reconcile the reference to dictatorial powers of the Director of Co-operation with the claim that a larger reserve fund was something of a blessing in disguise.

While acknowledging the unselfish and self-sacrificing labours of members of the Central Committee of the Society, he respectfully said that most of the members now nominated to the Committee had served more than three years in the Committee. He thought that it would be an advantage if some new talents were introduced into the Committee annually. To achieve this end, he suggested that members should be invited well in advance, before printing the annual report, to submit nominations. The President in another part of the report had depolored the unsatisfactory state of attendance at General Meetings, and he thought his (speaker's) suggestion would be a remedy for that malady, as members would be keen to attend general meetings to ensure the success of their nominees.

Turning to the accounts, he liked to see in the Cash Statement the figures of the previous year shewn parallel to the figures of the current year. This was desirable for the purpose of making a comparative study of the economic working of the Society.

Payments under "Propaganda", "dinner" and

"conference" should all come under propaganda and should be strictly limited.

In the Profit and Loss a|c he questioned why "Rent on Old Market Square" and the sale of an old bicycle were prominently dlisplayed in bold letters, whereas many other items of greater amounts were not. (Laughter).

Many of the items in the Balance Sheet appeared to him like bubbles. He referred particularly to the several Reserves under "Liabilities" and to the Land and Building accounts on the Asset side. He questioned why, as suggested in the last annual general meeting, that "Common Good Fund," "Unemployment Fund' and "Community Service Fund" were not amalgamated. He suggested that the other two funds be fused into the Common Good Fund, the rules of which were comprehensive enough to cover the purposes contemplated in all the funds.

Following the suggestion in the last year's annual general meeting to create a reserve for unforeseen repairs to the building at Old Market Square, he pointed out the necessity for a renewal reserve for that property. It might be that in the course of 5 or 6 years the entire building required rebuilding.

Regarding the investments he thought it better if their market value were given in the foot-note.

The Auditors' certificate, he thought, required amplification in the following manner: "We further certify that the expenditure of the Society is in accordance with the approved budget and subject to By-laws 65 (m)".

Mr. Navaratnam thought that their contribution of $87.80 to The Selangor Urban Co-operative Union was too high, considering the benefit they derived from the Union. He complained bitterly that the Union was not run economically, and most of the contributions the Union received were lavishly spent on buying "cups and saucers" and sports trophies. He suggested the reduction of the amount to $25|-.

He contended that the item "general" should not be provided in the Agenda in future.

Mr. S. Kanagaratnam, who followed said that while there might be agreement with some of the points raised by the previous speaker, there could be no agreement with the views regarding the Magazine, the conference expenses, and the method of attracting a larger attendance at meetings by members attending meetings because of their interest in the success of their nominees to the Central Comittee. Relevant to the previous speaker's remarks about the Magazine and the conference expenses, he said the members appreciated the language of moderation in which the speaker expressed his objections. He was glad they did not call expenses on these subjects extravagant. The Magazine and the Conferences were essential items in the Society's work. They were going to prove very valuable. The Magazine was born in the fullness of time, and after such long waiting for it. The members of the Society and the community, who were liberal in their expenditure on education and their general standard of living, were not going to ask for niggardliness in the matter of these essential items. The Magazine was a lusty baby, and the members should bring him up on good nourishment and under hygienic conditions.

On the matter of members attending the general meetings in larger numbers to ensure the success of their nominees to the Central Committee, he said that while fresh talent in the committee was a desirable thing, converting the general meetings into election hutchings might not be a desirable step. If the Magazine, the District Committees and the Conferences, function efficiently and if the members demonstrated their fitness as intelligent and efficient members, there should be no meetings at which attendance should be lacking. Every member who attends meetings of the Society which stands for so much for himself and his community demonstrates his fitness for matters of moment.

After replying to various points raised, the chairman suggested that before the report and accounts were adopted the meeting should deal with the next two items on the agenda—the dividend and financial votes.

The Chairman proposed a dividend of four per cent. and after this was seconded.

Mr. A. Sabapathy of Klang proposed an amendment to the effect that a dividend of 5% be declared instead of 4%. He said that he came all the way from Klang to do that, and he was sure that all the members there would gladly vote for the amendment as they would not be backward to receive an increased dividend. Referring to the Society's Magazine he said it was an unnecessary venture.

In seconding Mr. Sabapathy's amendment for 5% dividend, Mr. Navaratnam wished to explain the correct procedure of bringing the profits from sale of investment, like any other profits, to the general meeting for the necessary apportionment and therefore, he thought, that the adjustment with regard to the 5% dividend was easy. The amendment was lost.

The meeting unanimously voted one per cent. of the nett profit towards the Maxwell scholarship fund.

With reference to the subscription of $87.80 to the Selangor Urban Co-operative Union, Ltd., the Chairman pointed out that the rules of the Union, which the Society had accepted, decreed that the subscription of a member society should be one per cent. and, therefore, he could not enter-entertain the amendment. The committee were asked to take up this matter of the subscription with the Union and the meeting approved the payment of $87.80.

Without criticism the members approved the payment of $1.200 as bonus to honorary workers and allocated $500 to the magazine fund.

The report and accounts were then adopted; also amendments to by-laws.

Election Of Officers.

The following members of committee were then appointed: Messrs. V. Arupillay, K. Chellaturai, A. Chelliah, K. Chelliah, K. Kanagaratnam, D. V. Kandiah, C. S. Muttutamby, K. Murugasu and R. N. Thamby-Thurai.

In connection with the election of a President, the chairman asked the members seriously to consider the election of another president.

"I have made this request repeatedly in the last three years if not more. The time is coming when I may not be available and it is coming sooner than it was last year. It is time you had a president who could take my place. "I ask you to nominate some other person, and do so in the interests of the society."

A member suggested that Mr. Thamby-Thurai should carry on for the current year and during this time find some one who would be able to take his place. The name of the President was the only nomination for re-election.

Mr. V. Arupillay was elected vice-president.

The meeting then approved the purchase of a typewriter and before the proceedings terminated the chairman invited Mr. Boyd to address the meeting.

The Reserved Fund.

Expressing his gratitude to the chairman f the terms in which he welcomed him, Mr. Bo remarked that the only thing that interested h officially was the progress of a co-operative socie which it was his business to look after; so th when he came to a meeting and saw that progre it was not a bore to him but always a pleasure.

He congratulated the society on its new ve ture, the magazine, and referring to the reser fund Mr. Boyd remarked that the last paragra of the report cheered and heartened him with t belief that some of them had come round to h viewpoint. If he had not adhered to his policy— which he still adhered—their society would ha been in a very much worse condition than th were to-day.

Their society had always taken a forward lo in spite of people getting up and inquiring wh posterity was going to do for them. Their ne issue—the magazine—shewed that they looked the future. That, to his mind, was the only excu why they were on this earth at all.

It was a great pleasure to him to see that a the very fact of the existence and the continu existence of the reserve fund made it possible f them to do all the things which they wanted to and hinted at in the magazine.

"No society in the country has given so muc as you have towards scholarships, apart from, yo contribution to the Sir George Maxwell Memori fund," said Mr. Boyd. "That in itself is eviden of the forward looking which I noticed in your ne magazine and which is shewn in your society."

Incidentally, their reserve fund provided the with nearly one-eighth of the total of their div dends. This was a fact they were liable occasio ally to forget. In a few years this would be very valuable asset.

In conclusion, he expressed his pleasure a being present and congratulated them on anoth year's progress and wished that under the san president they would go on to further success.

The meeting terminated with votes of thank to Mr. Boyd and to the chairman.

—:0:—

A CO-OPERATOR'S BOOKSHELF

FIFTY years ago one of the most popular indoor sports was to select the 100 best books. These 100 best books were literary masterpieces and, though they were exquisitely suitable for persons of leisure and classical education in the spacious days of the nineteenth century, now-a-days the demand is for something rather more utilitarian. It should be possible to condense the list, and I offer a few suggestions. The list is far from complete, but it is perhaps the minimum quantity of books that any 20th century Co-operator, conscious of his duty to himself and to his fellow citizens, should own and study before he can call himself educated and presume to assist or advise his less fortunate fellows.

In the list there are no books on Faith or Morals, for recommendations on these subjects come best from each man's spiritual guides and teachers. Nor are there any books that are part of the tools of every man's trade. A Government clerk must, for example, be acquainted with the General Orders and numerous Laws. A dresser must study his medical books. A rubber estate clerk should have "Rutherford" at his fingers' ends.

The list is very short. It is kept purposely short. Concentration on one standard book is far better than wandering through a series of books on the same subject. Just as you will do far more good to your soul by spending ten hours in one Cathedral than spending one hour in ten Cathedrals, or by standing before one old master for one morning than by "doing" a whole gallery in the same time; so will you get more benefit by perusing and meditating on one standard work than by browsing idly among a dozen.

If you read and ponder over the following books, you will be intellectually equipped for most of the problems with which you have to deal. You will, if you read slowly and grasp their contents, be intellectually rich.

The books are as follows: Most Clubs have necessary to subdivide the list under various subjects. I do not claim that the book mentioned is the best, for all I claim is that the book is readily obtainable, readily understandable and sound. The book will give you the permanent and enduring truths of the subdivision you are studying, without any fads or fancies.

The books are as follows. Most Clubs have libraries and these books should be in them, if the Co-operator himself cannot afford to purchase them.

History. 1. Wells. Outline of History.

Political Economy. 2. Marshall. Political Economy.

3. Wells. Work, Wealth & Happiness of Mankind.

(Marshall is the classic and should be studied very carefully)

Astronomy. 4. Jeans. The Stars in thier Courses.

Mathematics. 5. Hogben. Mathematics for the Million.

Psychology. 6 Graham Wallas. The Art of Thought.

7. J. H. Robertson. Mind in the Making.

Civics. 8. Norman Angel. Preface to Peace.

9. Laski. The Grammar of Politics.

Biology. 10. Wells and Huxley. Outline of Science.

Dictionary. 11. Oxford Coficise English Dictionary.

We have now a solid library of eleven technical and scientific works. May not the remaining nine be something a little lighter, something that will add to our culture and aesthetic taste?

We have room for nine only and must choose carefully.

Biography. 12. Boswell. Life of Johnson.
13. Jawaharlal. Nehru-Autobiography.

Essays. 14. Macaulay.
15. Any Anthology of Essays.

Poetry. 16. Shakespeare.
17. Oxford Book of English Verse.

Novels. If I were to be marooned in a desert island and allowed to choose only one, I should take:

18. Fielding, Tom Jones:

and probably try to smuggle in well.—

Charles Read., Cloister and the Hearth,

Thackery. Henry Esmond.

but it really does not matter what you take so long as it is some classic which can be read and read again. And as a sort of mental dumb-bell with which you can sharpen your wits

19. Jepson. Clear Thinking together with
20. Pears' Encyclopaedia because it contains maps and much general information.

G. HAWKINS.

HEAD QUARTERS OFFICE NOTES.

—o—

MEMBERSHIP: The number of members on the register on 1st April, 1937 was 896. Sixteen new members were enrolled during April while twelve resigned and one died. The total number on the register on 1st May, 1937 was 899. The progress and prosperity of a co-operative society (much depends on the strength of membership. The District Committees are again reminded that propaganda work for increasing the membership of this society should not be relaxed. It is hoped that every District Committee will work hard to increase the number to 1,000 before the third issue of the Journal is published.

LOANS: Twenty five applications for loans for a total sum of $10,703|- were received by the committee during April, and 19 loans for a total of $7,720|- were approved and issued. The remaining applications were under consideration by the Committee of Management.

MEETINGS: The monthly joint meeting of the District Committees in Kuala Lumpur was held in the Socity's office on 8th April,1937. The Committee of Management met three times durnig the month. The thirteenth annual general meeting was held at the Town Hall, Kuala Lumpur, on the 14th April, 1937 and the proceedings of this meeting appear elsewhere in this Journal.

GRANT OF POWER OF ATTORNEY TO THE SOCIETY BY BORROWERS WHENEVER THEY PROCEED ON LEAVE FOR THE PURPOSE OF DRAWING LEAVE SALARIES. It is a standing instruction to every committee that borrowers should be required to give their Power of Attorney to the society for drawing salaries while on leave. All members are hereby notified that the Committee of Management have decided that it shall be a condition of the grant of any loan that the borrower shall appoint the society as his Power of Attorney for the purose of drawing salaries while on leave. If a borrower fails to inform the committee of his intended absence from the country and does not appoint the society as his Power of Attorney to draw his salary while on leave, the loan granted to him may be immediately recalled and the incident will be noted against him for consideration whenever he applies for a loan in the future.

DEATH OF MEMBERS: District Committees are requested to report immediately to the Head Office of death of any member in their respective area.

DIVIDENDS: Dividend of 4 per cent. which was declared at the last general meeting for the year 1936 is now ready for payment. Members willing to draw their dividends may send in their applications through their District Secretaries early. One cheque will be issued in favour of the Chairman of a District Committee for payment to members in cash. Payment of dividend will close on the 26th June, 1937 and any dividend not drawn by that date will be transferred to the subscription credit of the member concerned.

District Committees are hereby notified that in future all rulings and instructions of the Committee of Management will be published in these columns from time to time for the guidance of the District Committees and that therefore it is essential that a copy of the Journal should be kept as part of the records of the committee for reference whenever required.

MINIMUM SUBSCRIBTION: Attention of members is drawn to the amended by-law No. 14 which reads as follows:—

"The minimum monthly subscription shall be 10% of the monthly income of the member or $10|-, which-ever is the greater. The Committee of Management shall have power to vary this minimum if a member satisfied the Committee that payment of such minimum will cause him hardship."

District Committees are requested to see that the new by-law is complied with.

FINES: Members'attention is drawn to the amended by-law No. 33 regarding imposition of fines. It is essentially the duty of every member to pay his monthly subscription or loan instalment promptly. If a member finds himself unable to pay his instalment or subscription when due, he should immediately report the circumstances to the Committee and obtain the permission of the Committee for postponement of payment. Unless sanction of the committee is obtained before the date on which payment became due the fine will be imposed and debited to his subscription account.

DISTRICT COMMITTEES

PERAK.

—x—

Ipoh.

The annual general meeting of the members of the Ipoh District was held on the 6th of April, 1937 at the Ceylon Association Hall, Ipoh. Mr.

S. T. Thambyayah presided. There were 26 members present and before the commencement of the business of the meeting the members present stood in silence for a minute as a mark of respect to the memory of Dr. J. S. Lee, the late Chairman.

After the minutes had been read and confirmed and the annual report was discussed and adopted, the following were elected to form the District Committee for 1937:—

Mr. S.T. Thambyayah, Traffic Inspector, Rlys. (Chairman).

Mr. S. Vythilingam, Magistrate's Court (Hon. Secretary and correspondent to the Pathfinder).

Mr. K. Swaminathan, Electrical Department.

Mr. R. Elagupillai, Hospital,

Mr. N. Arunasalam, Sanitary Board,

Mr. T. Nallatamby, Customs & Excise,

Mr. A. S. Thamboo, P.W.D.

Mr. V. Vallipuram, P. & T. Stores

Mr. A A. Ponniah, Towers & Co.

The usual meeting of the committee was held in the quarters of the chairman in accordance with the practice of holding committee meetings, by rotation, in the houses of each committee member. This practice will help to create a spirit of co-operation and good-will amongst the members.

During the month two new members were enrolled, two transferred to other areas, one resigned voluntarily and one ceased membership by death. At the end of the month 86 members remained on the register.

Teluk Anson.

There are 24 members on the register. Of these 6 are from Bagan Datoh Section, 23 miles from Teluk Anson. There has been no new addition to the strength during April. Collection of subscription is being done for Teluk Anson by a messenger specially employed for it, and for the Bagan Datoh section by Mr. T.V. Lingam of Blenheim Estate, who does it gratis for the society. The latter has been helpful in doing this work for the last three years. The collection of outstanding loans has been a problem in this area and it is hoped that a better spirit of co-operation will be shown in future.

The annual general meeting of this branch was held on the 7th April, 1937 when the following were elected to form the committee for the year:—

Mr. V. Muniayah, P.W.D., (Chairman).

Mr. S. Muthucumaru, Customs & Excise (Hon. Secretary.)

Mr. S. Vythilingam Railways

Mr. T. Ponniah, Govt. Toddy Shop.

Mr. S. Rasiah, P.W.D.,

Mr. K. Sivapragasam, Pensioner.

Two committee meetings were held. The main items dealt with were loan applications on the security of them members' credits.

Taiping.

The number of members in Larut and Krian districts is 15, out of this four are lady members. Propaganda work is being done and it is hoped before the end of next month there will be an increase in the membership. *The Pathfinder* is doing good work. Two new applications have been received for membership.

SELANGOR.

Kuala Lumpur.

Imbi & Pasar Road Area.

There was neither resignation nor enrolment of members during the month of April, 1937 but one member was transferred from another area. A general meeting of members resident in this area was held on Saturday, 10th April, 1937 in the Chums' Amateur Dramatic Association Hall. The usual business was conducted.

Scott Road Area.

The District Committee met on the 26th April and the business transacted consisted of a number of minor matters. Mr. K. Mylvaganam of the Sanitary Board Office was elected to be the District Secretary in place of Mr. S. Subramaniam who has resigned on transfer to Kuala Kangsar.

Sentul Area.

The general meeting of this area was held on Saturday the 10th April, 1937. In response to invitations issued for Tea several non-members and representatives from the Central and Kuala Lumpur District Committees were also present.

Mr. V. Arumugam, Ag. Chairman, conducted the meeting. He presented the annual report of the area and in reviewing the work of the area thanked the members for the prompt payment of their dues. He also appealed to the non-members to consider the advisability of becoming members of the society sooner or later.

Mr. K. Kanagaratnam, the District Secretary, spoke on the proposed Co-operative Purchase and Home Safe Deposit System. He said that the Com-

ittee of Management was very keen in the matter and hoped to bring these into operation soon. Mr. V. Aruppillay, the Vice-President, and Mr. K. Chellaturai, the Hon. Secretary & Treasurer, also spoke on the very satisfactory manner in which the work of the society is being carried out in the area.

The election of the new committee for the current year resulted as follows: Messrs. V. Rajah (Chairman), P. Sinnathamby (Hon. Secretary), V. Arumugam, K. Kandiah, S. Appapillai, T. Thirunamam, N. Kandiah, A. Eliathaby, S. Thamboo S. Karalasingam and K. Kanagaratnam.

Messrs. K. Knanasegaram and A. Cumarasamy were appointed to audit the accounts of the District Committee.

Sungei Besi Road Area.

At the beginning of April, 1937 there were 25 members. Since then one came on transfer, two resigned and three enrolled, thus leaving the strength of membership at 27 by the end of April.

The collection of subscriptions, loan instalments, etc. has improved tremendously under the management of the new District Committee. There is a general feeling in the minds of non-members of this area that the Jaffnese Co-operative Society is the only communal society in the whole of Malaya and that through it many benefits could be derived. This is due to the propaganda work carried out by the new committee.

Princes Road Area.

There is no change in the membership of the society. The annual general meeting of the members of the Princes Road area was held in the Prince of Wales' Institution on Monday the 22nd April, 1937. Mr. R. V. Karlakandan, Chairman, presided. The annual report was unanimously adopted and the following gentlemen were elected to form the District Committee for the current year:—

Mr. R. V. Karlakandan (Chairman).
Mr. S. Sellathurai (Hon. Secretary).
Mr. V. Aruppillay.
Mr. P. Saravanamuthu.
Mr. C. Ponnudurai.

Bukit Bintang Area.

At an informal gathering of the Sub-committee the question of enrolling new members was discussed. One non-member has promised to join. The membership in this area has been strengthened by the transfer of two from other wards in Kuala Lumpur. They are two popular Kandiahs; but their initials are "S" and "D.V". The Sub-committee heartily welcomes them.

When spcial visits were exchanged during the last Hindu New Year Day it was found that several people spoke favourably of the *Pathfinder*. The clear, practical and unequivocal call embodied in the "Message" should meet with ready and fruitful response from every member of the Community.

Klang.

There has been no change in the strength of membership. It is a matter for regret that there are many amongst our community at Klang and Port Swettenham who have not become members of our society. At Klang alone there are about 40 Jaffnese who have not yet joined our society. At Port Swettenham there are also a considerable number of our people. It is hoped that with the Co-operation of our present members, more new members will be enrolled. It is encouraging to note that the present members are very considerate and make their payments to the society punctually and without trouble to the committee. We have a band of very agreeable and peaceful members.

During the month under review, two committee meetings were held. In addition, a general meeting of the members was also held. The attendance at the general meeting was very satisfactory. The preceedings were conducted with real enthusiasm and this showed how the members were impressed with the usefulness of their society. Mr. V. Thambiah (Chief Clerk) of the Sanitary Board office was elected Chairman and Mr. R. C. Levins of No. 2A, Lorong Raja Muda was elected Hon. Secretary. The general body thanked Mr. V. Thambiah, Post Master, Klang, for his untiring efforts to uplift the society, as chairman for past year. The progress of the society is also due to the good work done by the past Secretary Mr. S. Kailasapillai. Our newly appointed Chairman who has long experience of the Klang district should be able to bring in a greater measure of success during the ensuing year.

Kuala Selangor.

There are twenty seven members of the Jaffnese Co-operative Society Ltd. in Kuala Selangor district. Of these twelve only reside in Kuala Selangor Town; the rest are from the surrounding villages, which are some 5—15 miles away from the town. All these villages do not

have postal facilities and as many of the members actually live some considerable distance from a Post Office it is not surprising that the local District Committee occasionally finds it difficult to collect all subscriptions and repayments of loans punctually at the end of each month. Where there is a will there is a way; and with the propaganda work that has been and is being carried out by tht District Committee, the members are now realizing the importance of paying their dues to the society, without any pressure being brought to bear on them.

The annual general meeting of the Jaffnese Co-operative Society Ltd., (Kuala Selangor Branch) was held at the residence of the Chairman, Mr. N. Celestine, on Friday the 9th April, 1937 at 5 p.m. There were ten members present and there was a keen and lively discussion on the various items of the agenda.

Before commencement of the meeting, tea with cakes was served and all present appeared to be in a festive mood. It was one of the best functions held locally, because it was organised in a co-operative spirit. The tea and cakes (home made) were contributions by 3 members of the society.

The new district Committee elected at the meeting on the 9th April are giving serious consideration to the enrolment of new members. They have decided at a recent committee meeting to give the lead by first enrolling their wives as members and it is hoped that this example will be followed by other members in due course.

Ulu Selangor.

The annual general meeting of the members of the Jaffenese Co-operative Society in Ulu Selangor district was held on Friday the 30th April, 1937, at Kuala Kubu Bharu. The following were elected to form the new district committee:—Chairman, Mr. S. Kandiah; Hon. Secretary, Mr. C. Chinnadurai; Committee members, Mr. S. Kanagasabai and Mr. A. Murugesapillay of Kuala Kubu Bharu and Mr. V. Visuvanathan of Rawang. Mr. V. Rajah, Manager, Clive Institution, Rawang, was appointed as the District Correspondent to the *Pathfinder*.

Negri Sembilan.

The members of the Jaffnese Co-operative Society Ltd., resident in Negri Sembilan, held their annual meeting on 7th April, 1937.

The following were elected for the ensuing year to serve in the committee:—

Mr. S. S. Chelvanayagam, (Chairman).
Mr. M. Subramaniam, (Secretary & Treasurer).
Mr. S. Vythilingam.
Mr. A. Ayadurai.
Mr. V. Thambiah.
Mr. A. Kanapathipillai.
Mr. F. R. Stephens.
Mr M. Gnanapragasam.
Mr. R. Kunaratnam (Representative, Kuala Pilah).
Mr. S. Appadurai (Representative, Port Dickson).
Mr. S. Ariarajah (Representative, Rantau).

It is gratifying to note that out of 63 members in Negri Sembilan district (excluding Gemas) 19 are lady members. It is hoped to enrol more lady members.

PAHANG.

Kuala Lipis.

A meeting of the members of the Jaffnese Co-operative Society resident at Kuala Lipis was held on 4th April, 1937 and a committee for the current year consisting of the following members was appointed at the meeting:—

Mr. A. Mahalingham, (Chairman).
Mr. V. Eliatamby, (Secretary & Treasurer).
Mr. V. Kanapathypillai.
Mr. S. Kanagaratnam.
Mr. V. Arumugam.
Mr. K. Saravanamuthu.
Mr. P. Peethamparam.
Mr. V. Saravanamuthu.
Mr. C. Chellappah.

Bentong.

The annual general meeting of the members of the Jaffnese Co-operative Society residing in Bentong district was held on Wednesday, 7th April, 1937 in the Bentong Hindu Sabah Hall. The meeting was preceded by an "At Home". The Committee of Management of the Jaffnese Co-operative Society, Kuala Lumpur, donated ten dollars towards the cost of the "At Home". There were present the following members: Messrs. N. Appudurai, J. R. Chelliah, T. K. Nadarajah, W. H. T. Abraham, K. Arasaratnom, T. Veluppillai, K. Arumugam, K. Chelliah, S. Navaratnasingam, E. Mailvaganam and Mrs. W.H.T. Abraham.

The following who are not members of the society were present by invitation: Messrs. S. Sivaguru nathan, S.V. Chinniah, P. Poopalapillai, K. Selvamanicam R. Sinnadurai and S. Annamalai.

The election of office-bearers for 1937 resulted as follows:—

Mr. N. Appudurai (Chairman)
Mr. J.R. Chelliah (Hon. Secretary)
Mr. W.H.T. Abraham
Mr. K. Arasaratnam
Mr. T.K. Nadarajah

After the election of office-bearers the chairman invited the members to offer comments on the report for the year 1936.

Temerloh & Mentakab.

The Temerloh District Committee is not moribund. It is true that every month we have to submit a list of defaulters in regard to loans and subscriptions but this is due to the fact that a distance of seven miles seperate Temerloh from Mentakab, in both of which places members of the committee are stationed. It is therefore a problem to hold frequent meetings in order to promote co-operation. Better results are hoped for.

Kuantan.

The annual general meeting of this district was held on the 9th April, 1937 with fairly good attendance. The Chairman, Mr. C. S. Kandiah, reviewed certain aspects of the annual report after which the following members were elected to serve on the committee for the current year:—

Mr. C. S. Kandiah, (Chairman).
Mr. A.M. Kandasamy, (Secretary & Treasurer).
Mr. S. Thurairajasingam.
Mr. V. Sivakuru.
Mr S. Ponnusamy.

The last year's committee did very good work. Two lady members, Mrs. V. Rasiah and Mrs. M. Thambiah joined the society during the current month.

PATHFINDERS!

YOU

Are On The Right Path When You Are On One

Which Leads You To DOSHI'S

CORONATION SALE.

C. J. DOSHI & Co.,

67-69 JAVA STREET, KUALA LUMPUR.

AN APPRECIATION

THE privilege afforded me to contribute an article for publication in the *Pathfinder* published under the auspices of the Jaffnese Co-operative Society, gives me much pleasure. The magazine will serve as a vehicle for the expression of views and opinions of our members for the common welfare of all. With such thoughts as these in mind I commence this article.

An effective way of propagating our ideas is through the printed word. As such, this Journal should meet with the popular welcome of our co-operative members. The attempt is highly commendable, but let it not be said in Malaya or in Jaffna that the venture was a failure for lack of contributions. As our membership is large enough and of varied interests in the walks of life, the Journal should never run short of contributions from the members of the community, if only members will just write on any subject of interest and value to the community.

The A.B.C. of the publication of a magazine is available to all by what we see in the activities of similar organizations throughout the world. And our Journal, though appearing late, ought to become a success considering the character of the enterprise and the will of the members. We may live in a world, and generations may pass without leaving any landmarks. We may also leave landmarks worthy of a generation.

The advent of British rule in Malaya was marked by the incoming of peoples like the Chinese, the Indians and the Ceylonese in greater numbers. There are notes of appreciation on record of the work done by our pioneers, who immigrated to this country from Ceylon as early as 1850. When they left their homes the enterprising spirit was there; but the love of home (Ceylon) was also there very strongly—perhaps this love of home was the cause of our not making a more permanent stay in this country which we could have made a second home.

The immigrants were cordially treated by the people of this country where has grown up a cordiality that is hard to find amidst populations in other countries. Thanks to the Malays we are here and, with co-operation, let us work and live for the mutual good of all who live under this Raj. The idea of preference to the Malayans need not be misunderstood. The contributions made by the Chinese, the Indians, the Ceylonese and others are all recognised. Of course all the progress has been possible and fostered by the representatives of the protecting power and by the genius of the British people here. The Malays never felt unfriendly towards the immigrants. The liberalities of their nature are well known. We have not made much good use of our opportunities: rather, we have contended ourselves with working for a wage and then live in retirement somewhere. To many of us retirement means unemployment, decay and then death. Here lies one of our weaknesses. Settling on the land that has given us our bread should be a sensible move if we as a people are to make a more enduring contribution to the welfare of this country, and to give a better chance for the future of our children.

The objects of our Society are known to our members. The fulfilment of the same has not yet been worked out by the individuals. As the Rotary ideals put it, "he profits most who serves best". We have not yet served our community and therefore we have not profited most.

We shall be greatly failing in our duty, if we happen not to appreciate the most cordial welcome we are accorded by the Rulers of these States The Malay Raj is one who is above partiality of race or creed, and in these States we are all one—fellow citizens. These States are indeed like an oasis in the world of conflicts.

Under the able guidance of our President, Mr. R. N. Thamby-Thurai, we are building up a Society that has contributed towards our progress and prosperity. This Society shall mature into a worthy asset for our benefit and the common good of the land. And the *Pathfinder*, the Society's Journal, will pool views and convey ideas and messages to many, in the furtherance of the Society's aims.

A. P. MARSDEN.

A MESSAGE OF GOODWILL FROM JAFFNA

The first number of *"The Pathfinder"* has found its way into Jaffna.

Pathfinding is not a new job for the Jaffnese Co-operative Society of Malaya, which had already justified its existence by finding a way out of the permanent indebtedness of hundreds of our countrymen in that distant country.

At the present day, education and publicity go hand in hand and the Society could not have found a more effective and upto date means of educating the public than through a journal of its own. A publication of this type comes none too soon and the President has struck the right note at the right time when in his Message he has analysed the situation and suggested remedies and plans of action.

The President's Message may be summarised in the following few words:—

1. Our share in the opening of Malaya is no mean contribution. We have a place in that country and there is ample room for us and for all.

2. Avenues of employment in the Malayan Government Service are getting fewer.

3. Our economic position is slender and our energies and our endeavours should now be directed one hundred per cent towards helping to find an economic future that is already with us.

4. Our aim should be to combine together and carry out planned programmes to train and fit our youths to take their places as good and efficient citizens of the country.

As one whose life-work has been largely the training of Jaffna youths, I may be permitted to comment on the above fourfold aspect of the President's Message.

Time there was when I, like many of our narrow-minded countrymen, entertained the opinion that this tiny peninsula was the only place destined by Providence to be our eternal abode in all this wide world. But having had the opportunities to watch closely the proud achievements of my own people not only in South Ceylon, but also in India, Burma, and in Malaya, my old-fashioned ideas have undergone a thorough change and the conviction has already dawned in my mind that, given the correct impetus and the freedom from the shackles of *effete* and parochial conventionalism, the Jaffna man can hold his own in any field in any part of the world.

Modern inventions have already begun to annihilate time and space. In a few years, the God-forsaken Wanni, to which our drawing room economists and politicians want to exile our brave youth, will be less attractive and still less accessible than the fertile hill slopes of the salubrious Malayan country. To the young man who has faith in himself and is ready to fight his own battle, standing on his own personal merit without seeking the adventitious aids of birth, kinship, or petty Jaffna village snobbery, it would be a hundred times much easier to realise his ambitions in a cosmopolitan country like Malaya than in the undeveloped malaria-ridden backwoods of Ceylon.

Public life in Jaffna would have been dead long ago had not there been in our midst a fairly good number of F.M.S. returned men whose broader outlook and experience of men and affairs have enabled them to render their invaluable services ungrudgingly in connection with several public undertakings in the mother country.

It will be invidious if I mention names, but I say emphatically that at the present day there is not one enterprise worthy of note in Jaffna that has not some Malayan pensioners or other as its principal if not the sole motive force. In the fields of journalism, of banking, of co-operation, of education, of village self-government, of Agriculture, etc., it is often some man or other who has had his earlier training in Malaya that proves the source of inspiration and the guiding factor. I am personally aware that there are still several men of this calibre left in Malaya and it is to these men that we should look up for our guidance in our new enterprises.

This barren country of ours can only multiply brain and brawn and is without the where-withal to feed either. Malaya is no new pasture to us. If there is any other country besides Ceylon where we are likely to feel thoroughly at home, it is Malaya and Malaya alone. Yes, let us agree with the President that there is room for us and for all in that blessed land. Let us make a fresh discovery of Malaya. To the past generation, it was just a

colony for exploitation. To us it is going to be the colony for emigration and settlement. Let us not put up temporary structures this time but build for all times.

The key to all solutions is CO-OPERATION. Our motto should be "Each for all and all for each". 'Cobra Gem' (Nagaratnam?) of Taiping has very rightly pointed out, in his article, "The Problem of Survival", that the greatest weakness in our countrymen "is that they are cautious and slow to see the advantage of combining together". This is clearly evident when we compare the figure, 878, with the number, 10,000. The former is the present strength of the Jaffnese Co-operative Society after 13 years of its accredited public service, while the latter is the estimated population of Jaffenese resident in Malaya. It is a shame that not even a ten percent of the population is not made to take an active part in this national enterprise.

It seems to me, the immediate field for work before everything else lies in the direction of a combined and well-planned effort to bring every Jaffnese resident in Malaya under the wing of co-operation. My reason for placing this in the forefront is this. When we work together in a single worthy cause, we not only develop the spirit of comradeship and gather enormous experience, but we also at the same time gain more and more confidence in ourselves to attempt further and more difficult tasks. Once we have learnt to trust each other, we can always pull together no matter in whatever team we may find ourselves in. Co-operation is the ideal ground to receive the preliminary training for public service. Hence our prime duty is to inculcate the ideals of co-operation.

In this great task of propagating co-operative ideals, "*The Pathfinder*" is destined to play no small part. It is with that fervent hope, nay even conviction, that I wish the journal every success.

M. SABARATNASINGHE.

"Selvapathy"
Vaddukoddai,
27th April, 1937.

AT THE CROSS ROADS

—:0:—

WE the Ceylon Tamils of Malaya are at the cross-roads to-day. We must decide quickly and act if we are not to drift and be lost on the road that leads to nowhere—the road upon which we now drift without any goal.

What is it we have to decide? We have to make up our minds to plan our future intelligently, and actively strive to attain our objective. The right thing to do is so obvious that the question seems almost ridiculously unnecessary. Yet the fact remains that we have no programme of work, do not know how many of us there are in this country, what our aspirations are or should be, who our leaders are, and whether we have a future at all. The future depends on what we make of the present. Before we attempt to draw up a programme of activity for the immediate future we must make up our minds once and for all on the all important question of domicile in this country.

Malayan Domicile.

It is true that we have no intention of returning to Ceylon; but we as a community decided to make Malaya our Home? The Ceylon Tamils' Associations throughout the country will be doing an excellent service to the community if they will collect from their members the answer to the question: "Are you prepared to settle in Malaya?", and forward them to the President, Jaffnese Co-operative Society, Kuala Lumpur. Will those who can send their answer to this question direct to the President, please do so without fail? The same Associations may also usefully attempt to find out the strength of the community in their areas.

Lack of Discipline and a High Moral Standard.

The principal causes of our present weakness are want of discipline and a general falling off in our moral standard. Discourtesy to constituted authority is fatal to organized activity.

Good Leadership.

Haphazard election of leaders and irresponsible questioning of their actions have become a disease

with us. A knowledge of law or medicine has nothing to do with good leadership. An assured and independent income may be a valuable asset in a leader. but neither a professional qualification nor an independent income should be allowed to influence unduly the selection of a leader. It is better to be led by an honourable slave than by an independent but plausible villain. The most essential qualification for leadership is service that does not count the cost or look for reward. A community led by a man possessing every other qualification but lacking the spirit of service is like a mansion equipped with a thousand electric lamps, yet plunged in darkness for want of electric energy. Self-less leadership alone can make a community pulsate with expanding activity. If we do not have such leadership now we have only ourselves to blame. We get what we ask. If we demand courageously that our leaders shall be upright, fearless, self-sacrificing and active and relentlessly discountenance every inferior claimant, we are bound to find the men we want. Having chosen our leaders wisely we must obey them implicitly. A community that does not respect its own properly selected leaders cannot expect anything but contempt from the others.

Our Place in the Wider Community of Malayans.

Next in importance to the question of our domicile in this country, ranks the question of determining our place in the wider Community of Malayans. We should identify ourselves with all that pertains to progress and advancement of all communities in Malaya; establish and maintain cordial relations with them. Parochialism in a Community is neither dignified nor proper and is bound to react on itself with unwelcome results. The more cosmopolitan our outlook is, the higher will be our contribution and status among the citizens of the land.

Has History nothing to teach us?

The greatest lesson we learn from History is this: "Progress is marked by originality and adventure; decay, by imitativeness and routine". If we take the trouble to study the early history of great modern states we shall find that no small part of their national greatness is due to private enterprise. A large part of the British Empire was acquired through the activities of private trading companies. Elizabethan sea-rovers and fishermen played a considerable part in the development of the English Navy. Many of England's Empire builders acted on their own initiative displaying dauntless courage, marvellous adaptability and supreme tact. Have these facts no lesson for us?

Industrial and Commercial Scholarships must be founded.

We have a flourishing Co-operative Society. While doing everything to make this Society bigger and more prosperous what better use can we make of the profits than devote it to the founding of Commercial and Industrial Scholarships which will enable our young men to gain in commercially and industrially successful countries a valuable training in the methods of production, business organization and salesmanship? There are countries where training of the kind we seek can be had cheaply. When we have more money at our command there is no reason why we should not avail ourselves of the training available in such Industrial countries as Britain, Japan, Germany, United States of America etc.

Economic efficiency is vital for communal as well as national well-being. Our first object therefore is to transform our community of wage-earners into one in which a good many of the members are engaged in the more independent arts of trade and commerce.

V. P.

VIEWS AND REVIEWS

By Senga Raja

—o—

A Guide.

THE work of a pathfinder is not different from that of a guide except that the former has to make a way sometimes where a path does not exist while the latter has only to take a stranger along the right path which is already laid down, Both a pathfinder and a guide have been badly wanted for the Jaffnese and I believe that the community is alive to this fact. Therefore the appearance of the *Pathfinder* with the birth of the New Year *Eeswara* is an event of unusual importance and all well-wishers of the community will do well to give the new journal every en-

couragement and support. It is easy to say, "How long will it last?"; but let us not do that, let us say "We will make it last long."

We In Malaya.

I have always held the same view as Mr. R. N. Thamby-Thurai that why we came to Malaya is immaterial. What really counts is the question how we have got on here so far, how we get on now and how we propose to get on in the future We must realise that we, though small, are a community in the midst of many communities, and that in comparison with them we must cut a good figure and be a creditable unit in the larger cosmopolitan community. We cannot hope to live by driving the pen or stamping the typewriter always. As a matter of fact it is a good thing that we find it not so easy to do this now as in the past, because it is sooner than later going to change our entire out look in life and open up newer and broader fields of enterprise. The hand of providence is so generous that no man who is not afraid of hard work need fear a dismal future.

Ways And Means.

In the course of the next few months if all goes well, I shall discuss in the pages of the *Pathfinder* all possible ways and means of leading and guiding our younger generation to those broader fields I have mentioned above. In the first place our people must admit that there are changes taking place all round us and all over the world, and that we must move to live under those changed conditions. We cannot expect to be given any special consideration and cannot think of living under the old, old conditions. In the second place we should cultivate the feeling that we must not continue to live as individuals with individualistic interests. We must put the welfare of the community before that of the individual. Then only will it be possible for anyone to formulate a successful and workable scheme for our future generation.

When Rival Poets Meet.

The mention of Auveiyar and Kamban on page 11 of the *Pathfinder* brings to my mind a very memorable meeting of Athimathura Kavirayar and Karlameha Pulavar. Athimathuram was being carried in his *Thandikai* in a great procession in his native town and his followers gave him cheers, in which Karlameham was asked to join when he happened to pass that way. Karlameham asked them in contempt as to why they should make such a fuss about an article which was very common. At this Athimathuram became very angry and said that he was such a clever poet that before an inhalation was taken he could compose 300 or 400 verses and by the time an exhalation was completed he could compose 500. Karlameham replied that before a person said Im-m இம் that is without opening the mouth, he could compose 700, or 800 and by the time one had said um அம் that is by opening the mouth once he could compose 1,000.

The Community The Poorest.

It was not very long ago that we lost under the most tragic circumstances a very capable doctor, a popular gentleman and a charming personality in the person of Dr. A. S. Muthu of Seremban, who was the victim of a fatal motor accident. There were very few in Malaya who did not know Muthu. Recently we have lost two other doctors, both in Perak. Reference has already been made to the sad and sudden death of Dr. J. S. Lee just over a month ago at Ipoh. Dr. John Scott Lee who was a prominent figure left many friends and admirers to mourn his death. Exactly four weeks after his demise, there passed away at a comparatively young age, Dr. S. Subramaniam A.M.O. Kuala Kangsar, after a very brief illness. He had taken a fortnight's leave to go to the seaside at Penang but feeling unwell, he went into the Taiping Hospital where he passed away one day after admission. Dr. Maniam was a man of unostentatious nature and pleasing personality. His wife had predeceased him.

The Governor-Elect of Ceylon.

There can be no doubt that Ceylon is looking forward to the arrival of Sir Andrew Caldecott, the new Governor, with as keen an interest as Sir Andrew himself is looking forward to it. This is not the first time that a Governor with previous experience of Malaya has gone to Ceylon. There was Sir William Manning who had been Colonial Engineer here, and later Sir John Anderson, who had retired from the Governorship of the Straits Settlements, was specially sent to Ceylon to put things right after the administration of Sir Robert Chalmers. Sir John gave his life to Ceylon for he died there of appendicitis. Sir Andrew has made a good Governor of Hongkong and there is no doubt that Ceylon is gaining what Honkong is losing.

YOUTHS & THEIR FUTURE

—o—

ADDRESS GIVEN BY MR. K. ALVAPILLAI, B.A. (Hons.) C.C.S. under the auspices of the Jaffnese Youths' League, Kuala Lumpur, on the 8th December, 1936, at 5 p.m. at the Premises of the J.C.S. Ltd., Kuala Lumpur.

THE destiny of mankind has all along depended on the proper care and training of its youth, for the youths of to-day in their turn become the masters of a nation's destiny.

Mankind has no doubt made vast progress in every field of its activity during the last 150 years. The progress of what is popularly known as civilisation has indeed been phenomenal and this has been due to the tremendous advance in the physical, mental and moral sciences. And in all this progress, youth all over the world has played a large part.

o

There is no reason for self-complacency, for in spite of all this progress they are to-day faced with grave and urgent problems—problems which are peculiar to modern civilisation—and as the spiritual development of man has unfortunately not kept pace with his material progress, these problems have become far too intricate and baffle human ingenuity. One marked feature about these problems is that there are very few in the world to-day who understand them, and if there are any who understand them they are not listened to but scoffed at as revolutionaries and such dangerous persons to be kept at arm's length and not to be allowed to poison the minds of the youths of the world, and their opinions are considered to be of nothing more than academic interest.

Sometime ago such a reputed financier as Sir Montagu Norman while speaking on the present economic depression said, "The economic problem is too great for me. The difficulties are so vast, so novel, precedents so lacking, that I approach the whole subject in ignorance and humility." It is not really a difficult problem if only it is viewed from the proper angle and an effort is made to solve it from elementary principles. But our leaders of to-day refuse to go to the rudiments of the problem, because of a blind adherence to the 'status quo' and have been forced to resort to an intense form of economic nationalism with tariff walls and similar trade barriers. These are mere temporary expedients to tide over the difficulty for some time, which can never solve the problem for all times.

There is no doubt that in a few years the youth of to-day will be face to face with a most appalling problem aggravated by these temporary but ill-conceived remedies. One naturally puts the question, "Why were our leaders, statesmen and thinkers unable to forsee the course of events? Why are they again unable to find out the root cause and prescribe a remedy? Why have they all along clung to an economic structure without finding out ways and means of preventing a collapse? When you come to consider it deeply and dispassionately you find the reasons in (1) ignorance, (ii) a blind faith in time-worn institutions, which may be called conservatism (iii) the age-long tendency to take a seclusionist and self-centred view of things, (iv) and an altogether wrong sense of values.

The affairs of the world have all along been directed by individuals or a group of individuals. Our civilisation is such a complex structure with its manifold fields of activity that no one man can either understand or master all the various processes and ramifications that go to make it up. Division of labour with specialisation is one of the cardinal points on which our civilisation has been built up. The statesman, the scientist, the social reformer, the financier and the business man have got to be all different persons, and a few only out of an entire community or nation can become masters of more than one as one has to devote a good part of one's life-time to master a single department of human activity. It is therefore obvious that leaders or a group of leaders are necessary to guide the destinies of a nation and of the world. Apart from this argument, the youth of a nation is always willing to be led and, though the energy and force necessary to promote a nation's welfare comes from the youth, it cannot be gainsaid that youth lacks the experience, if not the knowledge, and foresight that are required of a leader.

The first point which I propose to bring out in this talk is the importance of correct leadership —leadership in national and international affairs as well as in the affairs of a community. I say it is important because the choice of leaders is the primary responsibility of the youth of a nation or a community. The history of the world, the vicis-

situdes of its different nations and communities have been to a great extent a story of wrong leadership and a good part of the blame attaches to the youth, for, even if it did not choose the leaders, at least it tolerated unimaginative short-sighted and even unscrupulous leadership, and when once wrong leaders were at the helm of affairs they evolved systems and policies and took care to instil young minds with them. So much so that when these in their turn became leaders, they persisted in the mistakes of their forbears, and thus was evolved what is called the conservative or the reckless outlook in life. Conservatism and recklessness have been the curse of our civilisation.

What is this conservatism? And what is our modern civilisation? Let us pause and reflect for a moment. Leave aside the aspect of modern civilisation which relates to the advancement of science and the consequent mastery over nature by mankind. For the rest of it, it is all one long and dark story of self aggrandisement, of an endless search for power, of mastery over, and exploitation of one person by another or one nation by another to satisfy the two human weaknesses (i) a desire for greater comfort in life, (ii) a desire for power for power's sake.

During the early days of our civilisation, when humanitarian ideas had not begun to be evolved, the most inhuman and ruthless methods were resorted to. All human activity was based on the brutal principle of 'smash and grab', and having reached a position of superiority, peoples and communities or rather a section of their thinkers made up reasons in vindication of the actions and policies of their ancestors, and still persist in the same policy and come to look upon it as inevitable.

Next let us see how a conservative attitude to life has been evolved. It is a sort of mental outlook that is non-receptive to new ideas and is incorrectly welded to old habits of thought and refuses to recognise the changing world and changing conditions. I do not refer to conservatism in politics alone. It has been responsible for the preseent position of human bondage in matters relating to religion and social and economic questions. That great French writer Rousseau said, "Man is born free, but is everywhere in chains." In religion we are slaves of established beliefs and dogmas, the only proof of which consists in their repeated declaration by supposed eminent dignataries of the religion. Certain beliefs which sound absurd to us lose their absurdity when they are made part of religion. An article of creed in the Italian religion must enjoin that every true born Italian shall don the sword to restrain wrong-doers—one that was obviously invented to justify past actions. And when Mussolini fights Abyssinia, we call it an 'act of aggression that has shocked the moral conscience of the world,' whereas Mussolini will perhaps say that he had to use gas bombs, not swords to restrain the Abyssinians from wrong-doing—in his opinion of course.

I am only pointing out how certain religious tenets can be absurd. Else, where did the Italian religion go during the rape of Abyssinia. And again in the field of social and economic matters we have been and are slaves of a most iniquitous system. This is commonly known as the capitalist system or capitalist order of society. This is based on competition and exploitation, on the theory of struggle for existence and survival of the fittest. But unfortunately the fittest do not survive as the system is supported by all the resources that a nation can command to further the interest of one class. No one can deny that there is unequality of talent between man, and man but the appaling unequality of income, the great difference in the standards of life, the hunger and semi-starvation of many and unemployment are direct results of this system.

(To be Continued).

PERSONAL & GENERAL

Ipoh, Perak

WE regret to record the death of Mr. C. G. Pragasam which occured on 14.4.37 at 2 a.m. at Quarters No. 33 Sungei Pari Road, Ipoh. Deceased, a pensioner of the Railway Department, was 68 years of age, and leaves behind 8 sons, 2 daughters and a number of grand children to mourn their loss.

Mr. S. Ponniah, Chief Clerk, District Office. Tapah and local representative of the Jaffnese Co-operative Society, has gone on transfer to the Education Department, Taiping.

Mr. N. Arunasalam, Sanitary Board, Ipoh has been transferred to District Office, Tapah and Mr. K. Ponnampalam has taken his place in the Ipoh Sanitary Board. Mr. Arunasalam was a member of the Ipoh District Committee and Hon. Auditor of the Jaffnese Co-operative Society. He was also Vice-President of the Ceylon Association, Perak, Ipoh.

Mr. A. S. Thampoo, Head Overseer, P.W.D. Ipoh, a member of the District Committee of the Jaffnese Co-operative Society and the President of the Ceylon Association of Perak, Ipoh, has proceeded on short leave to Ceylon.

The Ceylon Association of Perak was the venue of a dinner held on the night of the 24th April, 1937 in honour of the departure of Mr. A. S. Thampoo, the President, and Mr. N. Arunasalam, the Vice-President, on leave and transfer respectively.

A son was born in April, 1937 to Mrs. V. Vallipuram, wife of Mr. V. Vallipuram of the P. & T. Stores, Ipoh. Mr. Vallipuram is a member of the District Committee of the Jaffnese Co-operative Society.

Mr. S. T. Thambyayah, the Chairman of the Ipoh District Committee of the Jaffnese Co-operative Society being indisposed was confined to his house.

Mr. G. Archariam, Indian Interpreter, Batu Gajah Court has gone on leave, and he was replaced by Mr. Ramanathan Ayer from Courts, Lumut.

Taiping

The popular ex-Chairman of the Taiping District, Mr. K. Arulampalam who is due to retire at the end of May, 1937 suddenly took ill and is an inmate in the first class ward of General Hospital, Taiping. Glad to note that his condition is improving.

The Y.M.H.A. Taiping is running a vernacular school which is considered to be the best in North Perak District. It has a roll of 160 students and an efficient staff of Tamil Teachers.

The school will hold the sports on 12th May, 1937, and members of the Indo-Ceylonese community have subscribed liberally for the prizes.

Mr. Khoo Chong Boon, Office Assistant, Registry of Titles, Perak, Taiping, has retired from Government Service from last month (April) on the ground of ill-health. Mr. Chong Boon has put in 31 years service and possesses the unique record of having served in the same office throughout.

Another Officer to retire from the service during last month (April), due to ill-health, was Mr. S. Sen Gupta, Technical Assistant, Grade, I Public Works Department, Taiping. Mr. Gupta was responsible for successfully carrying out the Ramakrishna Centenary Celebrations in Taiping, and it was through his efforts that the Madras Premier Amateurs were able to obtain a decent collection for the drama staged by them in aid of the Madras Orphanage Fund.

The sad and untimely death occured at Taiping on Sunday April 11th of Dr. S. Subramanyam of the Kuala Kangsar Hospital. The late Doctor was very popular among all classes of people. His death reminds us of the deaths of —

Dr. A. S. Muthu of Seremban.
Dr. V. Veerasingam of Penang.
Dr. R. Chelliah of Taiping.
Dr. R. Vytilingam of Kuala Lumpur.
Dr. John Scott Lee of Ipoh.

an altogether formidable list of Jaffnese doctors within a period of one or 2 years.

The death occurred of Mr. Packirysamy Naicker, a very old and respected Indian resident of Taiping on Monday the 19th April, 1937.

Mr. Naicker was a Managing Trustee of the Sri Mariamman Temple of the Hindu Devalaya Sabah, Taiping.

Mr. J. Cumming, Assistant Engineer has arrived from Home and will relieve Mr. R. J. Bee, Assistant Engineer, Kuala Kangsar, who is proceeding on long leave on the 7th May, 1937.

Mr. S. Ponniah, Chief Clerk, District Office, Batang Padang, has arrived and assumed duty as Financial Clerk, Education Department, Taiping.

Mr. Ang Kim Kooi, Clerk Class III, Malay Regiment, Port Dickson, has been transferred to the State Treasury, Taiping.

All arrangements are ready for the celebration of the Coronation in May, and Taiping promises to give a very good show with its swimming gala and Chinese and Indian fireworks at the Lakes, Lion displays and Malay Sepak-raga in the evenings.

With the flood-lighting of many public offices, Associations, and the Lakes, Taiping will be transformed into a veritable fairy-land on the occasion, and will be long remembered by its inhabitants.

With stricter traffic regulations the bicycle owners in this town are exercising more care when passing the "Stop, Look & Go" boards on the main thoroughfares.

Mr. V. Velu, Postmaster, Taiping, has retired from the service, and Che Yahya has been appointed to act in his place.

Teluk Anson

The annual festival of "Sithra Paruvam" was celebrated on the 24th and 25th April, 1937. There was a large attendance on both the days. On the first day there were processions of "kavadi" when devotees of both sexes danced their way to the temple to offer milk and fruits to the Deity. The second day was grander still when the Silver Car (Velli-ratham) processions took place. People came from far off places like Singapore, Penang and Malacca to partake in the festival. The car was nicely decorated, and at 7 p.m. it left the temple, drawn by two bullocks, and wended its way through the Main Street of the town and returned to its shed by 1.30 a.m. This is a grand occasion in this district, and the Chettiar Community take the sole management and carry it out excellently with their usual thoroughness. The weather was fine on both days. It rained only when the car had reached its shed. There were displays of fireworks all along the route of the procession. The Coronation celebaration is nearing . The various committees are doing their part and the Indian Community is arranging a fireworks dispalay for the occasion.

Mr. J. Manuel Pillai, Store-keeper, P.W.D., Teluk Anson, and family proceded on long leave to Ceylon on 8th February, 1937.

Mr. S. Sivasamboo, M.D.B. Inspector, Teluk Anson, went on short leave to Ceylon on 10th March, 1937.

SELANGOR, KUALA LUMPUR.

—o—

THE Ceylon Tamil Community of Kuala Lumpur are making arrangements to Celebrate the Coronation of Their Majesties King George VI and Queen Elizabeth in a fitting manner. Those who have not contributed towards the cost of the celebrations are requested to send their contributions to the Hon: Secretary, S.C.T.A.

The 102nd Birthday Anniversary of Sri Ramakrishna Paramahamsa and 75th Birthday Anniversary of Swami Vivekananda were celebrated at the Vivekananda Ashrama, Kuala Lumpur on Sunday (11.4.37) on an elaborate scale. In the morning special poojahs were performed, and followed by lectures in Tamil by Messrs. K. N. Iyenger and R. S. Appudurai. At noon the poor were fed. In the evening there was a public lecture on the life and teachings of the two Saints by Messrs. M. Somasundram and T. R. Subramania Iyer. Mr. R. N. Thamby-Thurai presiding.

Mr. S. Arumugam of the Federal Secretariat, Kuala Lumpur who went on a pleasure trip to Java has returned.

Mr. A. Kandiah of Messrs. Harrisons Barker & Co., Ltd., Kuala Lumpur went on leave to Ceylon on the 26th April 1937.

The death occurred on Sunday the 25th April, 1937 at Urumparay, Jaffna, of Mrs. S. Nallanathan wife of Mr. S. Nallanathan formerly of the Agricultural Department, Selangor, and presently Udaiyar of Urumparay, Neervaly, Urelu, and Annungkai she left behind, besides her husband, one son and two daughters to mourn their loss.

Mr. N. Kailayer of the Chief Mechanical Engineer's Office, F.M.S. Railways, has returned from Ceylon and resumed duty.,

Mr. M. Subramaniam, Hospital Assistant, Central Workshops, and his family who were spending a fortnight at the Railway Sanatorium, Port Dickson, returned on 27.4 37, thoroughly recouped in health.

Mr. G. A. Rasiah of the Transportation Manager's Office, F.M.S. Railways, and his family are spending a fortnight at Railway Sanatorium, Port Dickson, commencing from 27.4.37.

Mr. M. Ponnampalam, Station Master, Port Swettenham is retiring from service at the end of April and will sail for Ceylon during the first week of May. He will settle down at Maviddapuram, his native place.

The marriage of Mr. M. Thiagarajah of the Audit Office, Kuala Lumpur, with Miss K. Vijayaladchumi Ammal daughter of Mr. A. Kanapathipillai of Vaddukoddai West, Jaffna, will be solemnised on Friday the 7th May, 1937, between 9 and 10.30 p.m., at Quarters No. 105, McNair Road Singapore the residence of Mr. ,S. Veluppillai of the Malayan Establishment Office.

Mr. K. Ponniah of the Office of the Chief Engineer Ways & Works, F.M.S. Railways, has availed himself of his long leave, and sailed for Ceylon on the 21st April. He will spend his leave at Alaveddy in Jaffna.

Mr. M. Thambipillai of the Government English School, Bentong, is spending his school vacation in Kuala Lumpur with his relatives.

Mr. V. Rasiah of the Customs & Excise Department and a member of the Scott Road Committee of the Jaffnese Co-operative Society, has resigned. He has left for Ceylon on leave.

Mr. N. Sivakolunthu of the Chief Accountant's Office, F.M.S. Railways, Kuala Lumpur, and Mrs. Sivakolunthu and children have left on a holiday to Ceylon. They will be away for about seven months.

We regret to record the death which occurred in Ipoh of Mrs. Muttiah wife of Mr. S. Muttiah of the Audit Office, Kuala Lumpur.

The death has also occurred of Mrs. Ampalavanar, wife of Mr. S. Ampalavanar of the P.W.D. District, Kuala Lumpur. The deceased was a sister of Mr. S. Canapathypillai of the Sanitary Board Kuala Lumpur.

The Chums' Amateur Dramatic Association are taking steps to put up a building which is intended to be used as a Club-house, Music School and Tamil School. They have already bought a piece of land. To meet the cost of the land and the building, they held a Variety Entertainment at the Town Hall, Kuala Lumpur, on the 1st May, 193[illegible] It was a great success.

Mrs. Tharmalingam beloved wife of Mr. A. Tharmalingam of the General Post Office, Kuala Lumpur, an ardent member of the Society, fell ill suddenly and passed away on Monday, 5th April 1937. We extend our sympathies to Mr. Tharmalingam.

Mr. K. Somasundram of the Office of the Adviser, Drainage & Irrigation, was entertained to dinner at the Coliseum Cafe by his friends on Saturday, 10th April, 1937, on the eve of his transfer to Taiping.

Mr. C. Somasundram of the Audit Office, who was a very ardent member of the Imbi & Pasar Roads Committee and of the Committee of Management of the Jaffnese Co-operative Society for a number of years, was entertained to tea at Mr. S. Sinnathamber's house on the eve of his proceeding to Ceylon on furlough. A large number of his friends attended the function.

Mr. S. Kathiravelu, Technical Assistant, P. & T., and family left for Ceylon on 20.4.37 on furlough.

Mr. A. Chelliah, Technical Assistant, P.W.D District, an energetic member of the Committee of Management of the Society, fell ill and was confined to the Hospital from 22.4.37. to 26.4.37. He has now improved.

Mr. C. Mandalanayagam of the Forest Department, one of the Hon: Auditors of the Society and also of the Chums' Amateur Dramatic Asosciation, was entertained to dinnner at the Colonial Restaurant on 24.4.37 on the eve of his departure to Ceylon on leave.

Mr. A. Santhirasegaram of the Works and Buildings Department, Kuala Lumpur, and Mrs Santhirasegaram have gone to Ceylon on a holiday. Both are members of our Society.

Messrs. P. Sinnathamby and V. Veluppillai both members of the Sungei Besi Road Committee of the Society, went on a visit to the aerodrome at Port Swettenham and attended the lecture demonstration given by the Executive Engineer, Klang.

Mrs. Selvadurai wife of Mr. M. Selvadurai, merchant, an ardent member of the Society, is blessed with a daughter; both mother and child are well.

A badminton party was inaugurated by the District Committee of the Sungei Besi Road Area at the proposal of Mr. S. Ramalingam. The party is progressing under the leadership of the Chairman, Mr. A. P. Marsden.

Mr. S. T. Moorthy, Senior Health Inspector, Grade I, has been appointed to act as Chief Sanitary Inspector, Sanitary Board, Kuala Lumpur as from 12th March, 1937.

Mr. A. Kathiravelu, Health Inspector, Grade I, Sanitary Board, Kuala Lumpur proceeded on vacation leave to Ceylon on 20th April, 1937.

Mr. C. Thambipillai, Hospital Assistant, has left for Ceylon on four months' leave.

Mr. C. Ponnudurai, Agricultural Department, Kuala Lumpur, and member of the Princes Road District Committe, will be leaving for Ceylon, shortly.

2/Lt. R. V. Karlakandan, Officer Commanding No. 6 Platoon "B" Company, 2nd (Selangor) Bn., F.M.S.V.F., and Chairman, Princes Road District, attended the FM.S.V.F. Officers Training course, which was held at Port Dickson during the third week of April.

Messrs. T. T. Arasu and P. Thambithurai have been transferred to Rawang.

Mr. M. Rajendram of Sanitary Board, Kuala Lumpur, was married to the eldest daughter of Mr. K. Sinnappu of the Chief Engineer Ways & Works Office, F.M.S. Railways.

Kuala Kubu Bahru

Mr. C. Rajathurai has joined the staff of the Clive Institution, Rawang. He was successful at the last London Matriculation examination, and was a candidate from the Victoria Institution, Kuala Lumpur.

Mr. S. Thambiah who passed his London Matriculation from the Victoria Institution, Kuala Lumpur, has now joined the staff of the Clive Institution, Rawang.

Mrs. S. Kanagasabai, wife of Mr. S. Kanagasabai, chief clerk, P.W.D. K. Kubu, gave birth to a daughter. The happy event took place on the 26th April, 1937.

Klang.

A Tamil School was opened by the Management of the Klang Supramania Swamy Temple at the temple hall for giving the mother tongue its rightful place side by side with English education.

Mr. M. Ponnampalam, Architect of Klang, is intending to go home on a health trip for a short period.

Mr. V. Thambiah, past Chairman of our Society, has left Klang on a short holiday to Port Dickson with his family to recuperate his health. We hope that the holiday would give him and his family good health.

Mr. G. S. Arumugam of the Anglo-Chinese School, Klang, has put up a residential building at No. 2 Lorong Raja Muda and intends to settle down in Klang. We wish him all success and happiness.

Mr. R. C. Levins, the present Secretary of the Klang branch of the J.C.S. Ltd., is also residing at Lorong Raja Muda with intention of settling down in Malaya permanently.

Mrs. K. Visuwalingam, wife of Mr. K. Visuwalingam of the Bank of Malaya Ltd. Klang, has been blessed with a daughter in Ceylon. Both mother and children are doing well.

Mr. K. Thambiah, Chief Clerk of the Electrical Department, Klang, has gone on long leave to Ceylon. We wish him a good rest in the homeland.

Mr. S. Ramalingam of the Health Office, Klang who is now on leave in Ceylon is expected to return to Klang soon and resume duties.

Mr. S. Ampalam of the P.W.D., Klang, a member of our Society, has been transferred to Kuala Lumpur to the office of the P.W.D.

Mr. R. Ampalavaner of the Land Office, Klang, has gone on transfer to the Selangor Secretariat.

Preparations for the celebration of the Coronation are in full swing at Klang. The merchant community are arranging to have a good display for the occasion. The school children are eagerly counting days.

Mr. Kandiah, student of the University College, Colombo, studying in the B.Sc. class, is in Klang with Mr. N. Muttiah of the Electrical Department, on a holiday. We wish him good rest and hope that he will take back with him good memories of his stay in Klang.

K. Selangor

Within the last three months two members of the Society, Messrs. K. M. Sinnathamby and N. Ponnampalam, have gone on transfer from this place. Both these gentlemen were on the District Committee in 1935 and did yeoman service to the Society.

A Tamil School was opened in Kuala Selangor at the end of 1936. The School started with only a few children but there are at present 30 on the register. A new feature of the school is that some 15 adults, who never attended any school and who are totally ignorant of their mother-tongue, are attending the school during their leisure at nights and are learning Tamil with enthusiasm.

The arrangements for the celebration of the Coronation day on 12th May are in full swing. Our members in this district are good co-operators in the social activities; Mr. K. Nagamuttu has been appointed a member of the General Celebrations Committee and another member Mr. K. Kandiah is the Honorary Secretary of the Coronation Decorations Sub-Committee.

For the first time, probably in the history of this district, motor boats have commenced to ply for hire on the Selangor River between Kuala Selangor and Pasir Penambang. Formerly the transport medium between these places was Chinese rowed sampans, and travelling was naturally a slow and tedious affair, sometimes dangerous too.

Negri Sembilan

The Negri Sembilan Co-operative Store commenced to supply provisions to its members, numbering about 130, on the 31st. March, 1937. The goods supplied here are good and cheap. We wish the "Store" all success, and our hearty thanks are due to the organisers.

Mr. K. A. Suppiah, State Treasurer, Negri Sembilan, is proceeding to Ceylon on leave very shortly. It is understood that Mr. R. Kunaratnam, Sub-Treasurer, Kuala Pilah, will act during his absence.

Mr. S. Ariarajah, Linggi Estate, Rantau, one of the Committee Members of the Negri Sembilan District, has gone to Ceylon to get married. Our best wishes to him.

Mr. T. Vaitilingam of the Customs Department, Seremban, proceeded on long leave to Ceylon.

Hindu New Year was celebrated at the Vivekananda Student's Hall Seremban. There were sports for the adults and school children. The gathering was entertained to music by the children of Bala Sangeetha Sabah and a dialogue by the Tamil School children.

Pahang

Kuala Lipis

As there are only a few provision dealers in Kuala Lipis, the prices charged to customers are out of all proportion to current market rates in other places. This is largely due to indifference on the part of customers to organise a Co-operative Store.

The recent sudden rise in prices of commodities has, however, been a blessing in disguise and has acted as an eye-opener.

A few interested members resident at Kuala Lipis thought of introducing a scheme for Co-operative purchase of provisions. Accordingly a meeting was convened on 2.4.37 to discuss ways and means for checking the profiteering for which the local traders have been noted. It was resolved to organise a Co-operative bulk purchase system, to start with, and a committee consisting of the following gentlemen was appointed to give effect to the scheme:—

Dr. K. Natarajan, Chairman.
Mr. V. Eliatamby, Secretary.
Mr. S. Kanagaratnam.
Mr. S. Subramaniam.
Mr. R. Rajaratnam.
Mr. N. Ayampillai.
Mr. V. Saravanamuthu.

15 members expressed their willingness to join in the scheme immediately and many others promised to join later. It is proposed to bring the scheme into force as from 1st May, 1937.

Mr. P. Peethamparam, Chief Clerk, Medical Department, Kuala Lipis, and member of the Lipis District Committee, has been transferred to Pahang Volunteer Force Headquarters, Raub. Prior to his departure he was entertained by his friends to a dinner at the Sum Hup Seng Hotel. The hospital staff also entertained him to tea.

Mr. P. Jesudason, retired Chief Draftsman and father of Dr. W. J. Jesudason, Kuala Lipis, who was here on a visit, returned to Ceylon on 8.4.37. He was one of the pioneers of Pahang.

Mr. V. Kanapathipillai, State Treasurer, Pahang, proceeded on a week's leave to Batu Gajah to attend the wedding of his niece. Mr. K. Kandiah, F.A., P.W.D., is acting for the State Treasurer, in addition to his own duties.

The annual general meeting of the members of the General Clerical Service Association, Federated Malay States, Kuala Lumpur, resident in Kuala Lipis was held under the Chairmanship of Mr. A. Mahalingham at the Tamil School, Kuala Lipis, on Monday 19th April, 1937, at 5 p.m. Several subjects of interest to the Service were discussed and resolutions passed.

The election of a District Committee for the ensuing year resulted as follows:—

Mr. Lee Kim Swee.
Mr. M. Kathiravelu.
Mr. J. R. Lazaroo.
Mr. V. Eliatamby.
Mr. Yee Yew Kong.
Mr. Gurubachan Singh.
Che' Ilyas bin Itam Mat Ali.

The marriage of Mr. E. Mailvaganam of the P.W.D., Bentong, to Miss M. Nagammah, sister of Messrs. M. Nadarajah and M. Kathiravelu of Secretariat, Kuala Lipis was solemnised according to Hindu rites at Kuala Lipis at the residence of Mr. Nadarajah on Sunday the 25th April, 1937, at 12 midnight.

On the eve of their departure to Ceylon on furlough, Messrs. F. Chellappu and S. Sundrampillai of the Revenue Survey Office, Kuala Lipis, were entertained at dinner on Thursday the 29th April, 1937. Speeches were made eulogising the sterling qualities of both guests of honour.

Bentong

The Hindu New Year Eesvara was celebrated by the members of the Bentong Hindu Sabah at the Sabah Hall on Tuesday, 13th April, 1937, at 4.30 p.m. There were sports for the children of the Bentong Tamil School. After the sports light refreshments were served. Dr. P. Ponnampalam distributed the prizes to the successful winners.

Mr. K. Thuraiayah, Clerk, Medical Department, Bentong, was transferred to Perak on 12.4.37.

Mr. S. Navaratnasingam of the District Hospital Bentong, was married at Batu Gajah on 15.4.37.

Kuantan

The Play "Manikavasagar" was staged by the children of the Kuantan Tamil School on the New Year Day. There was a record crowd and the show was an entire success. Messrs. S. Nagalingam, the author of the play, and Mr. C. S. Kandiah who was responsible for the training of the children, deserve to be congratulated.

The arrangement for the celebrations of the coronation are in full swing in Kuantan. Dr. S. Sivaganam, Mr. A. Sivagru, Mr. V. Rasiah and Mr. C. S. Kandiah are the members of the executive committee. Mr. V. Rasiah is the convenor for sports, and Mr. C. S. Kandiah is the convenor for the night entertainments.

Messrs. S. Nalliah, S. Nagalingam, M. Thambipillai and S. Thurairajasingam were all blessed with sons. Congratulations.

CEYLON.

The First Elected Mayor of Colombo.

We take this opportunity of offering our congratulation to Dr. R. Saravanamuttu who has been elected the Mayor of Colombo under the New Municipal Constitution. He achieves the rare distincton of being the first to be elected to this coveted office. He is the eldest brother of Mr. M. Saravanamuttu, the Editor of the Straits Echo, Penang.

F.M.S. Pensioner Honoured

As we go to press we understand that Muhandiram V. Ponnampalam has been made a Mudaliar on the occasion of the Coronation of His Majesty King George VI by the Governor of Ceylon. Mudaliar Ponnampalam, who was on a holiday in Malaya during the latter part of last year, has the distinction of being the first Malayan Ceylonese to be thus honoured by the Ceylon Gvoernment. It was in 1935 that he was honoured with the title of Muhandiram and the recent honour conferred on him shows that Mr. Ponnampalam does not rest on his oars. It will be interesting to know the new Mudaliar's services with the various organisations, especially Co-operation and Education. He is the Managing Director of the Jaffna Central Co-operative Bank Ltd., President of the Board of Directors of the Jaffna Co-operative Stores Ltd., a Director of the Jaffna Hindu College, President of the Malayan Ceylonese Association, and of the Urumparay Co-operative Credit Society Ltd., We take this early opportunity of congratulating him and sending him our cordial greetings.

Correspondence

The Editorial Board,
"The Pathfinder,"
Kuala Lumpur.

GENTLEMEN,

I have been the recipient of some savoury and unsavoury remarks from some of my very sincere friends with regard to our new venture, *"The Path Finder"*, the Journal of the Jaffnese Co-operative Society, Ltd., Federated Malay States, Kuala Lumpur. Being a very sensitive man myself, whose pride on this occasion has been wounded and possessing talents which when used at a crisis, will produce marvellous results, I sat down therefore composedly with great patience at my office last Sunday to assess the magnitude of the errors made in the columns of the *Pathfinder*, to examine the idiom and style of English contained therein, and to see whether or not we have kept up or failed short of the standard we hoped to attain.

The selection of matter from the point of view of *Tamils* and *Co-operators* is excellent, but I wonder whether it will find interesting reading from those who are not of classes mentioned above.

The *set-up and general design* of the Magazine is on the whole commendable. The dialogue under "Catholic Co-operation" could have been printed in the manner shown in the corrected proof. The portions said by each individual in the dialogue should follow his name in the same line but the name should not stand as a heading to what he said. A comparative view of the manuscript and what the magazine presents will be an amusing study.

(Manuscript)	(Printed in Magazine)
I	I
Place: Court, Kuala Lumpur	Place; Court,
Time: Afternoon.	Thundus
II	II
Place: Dreamland	
Time: Midnight	

The blunt beginning of the first page of the Tamil section could have been avoided if at least the Tamil name of the Magazine could have been inserted there.

There are so many spelling mistakes which are the direct result of bad prof-readings the pages of the magazine attached will well illustrate this. Proof-reading is an essential part of any publication and more so with a magazine that is out to educate the public.

The idiom and style of English is of a good standard except for some careless editing here and there and particularly in the society's notes. A glance through the pages marked will bring home to you the real corrections that could have been

effected. Careful and judicious selection of matter correct proof-reading and very attentive editing of all sections will eliminate many of the errors alleged to have been allowed and to keep the standard hoped to be maintained. Sub-committees for selection of matter, editing, and proof reading will remedy these defects.

At least the first issue of the Magazine must have been sent to the Editors of the leading journals in this country. It is not only journalistic etiquette, but it also serves to popularise the magazine, because the editors may review the magazine as a whole or quote in their own publica- cation an article or two from it. A.S.R. of Seremban should be thanked for his reviewing the article on Tamil New Year in the columns of The Malaya Tribune of Thursday the 15th instant.

Is *Path Finder*, a suitable name? Somebody read it "Path Hinder". Is it too early to consider this? What about a motto to the Magazine?

"Ignorance is bliss when it is folly to be wise." Unless the real position is known, merits and demerits, perfection and defect, it will be difficult to make improvement. Hence, I am prompted by the sincerest of motives to forward to you this, in the belief that the foregoing citicism are genuinenly constructive ones.

Yours faithfully,
A member.

Kuala Lumpur,
19th April, 1937.

The above letter is published in its original form. The printer's and editing errors pointed out by the correspondent, and the suggestions he has made, are thankfully appreciated. We welcome readers' criticisms and suggestions and solicit more co-operation. If "*Pathfinder*" is not reminiscent of that "school boy howler" we would ask for the readers' suggestion. [Editor, Pathfinder.]

To.

The Committee,

Jaffnese Co-operative Society.

Gentlemen,

I read your first issue "Path Finder" and I am much impressed by it. I regret not having become a member of the society earlier. No member of the community alive to the work and scope of the society should remain outside. Please admit me as a member.

Thanking you in advance,

Yours faithfully,
M. Armugam.

DOWRY SYSTEM.

Dear Editor,

One of the elements that retard the economic and social progress of the Ceylonese is the existence of the dowry system. This is what one would infer from the discourse which Mahatma Gandhi hand with the students of the Ramanathan Girls' College, Uduvil, Ceylor, some years back; from the speech of Mr. G Hawkins, the Acting Director of Co-operation, at the annual general meeting of the Jaffnese Co-operative Society; from an article in the fourth quarter, 1936, issue of the Malayan Co-operator.

The system seems to have been handed down from time immemorial by some unwritten tradition. It would not be easy to abolish it altogether without impressing on the people the evil of the system. I am not for or against abolition without out a frank discussion of the *pros* and *cons* of the system.

Dear Editor, why not invite comments for and against the abolition of the system? Let us put our heads together and serve as jurors in arriving at a verdict. A mere verdict wil not suffice the purpose. Suggestions should be sought for methods to get rid of this system, if society demands an abolition.

Personally, if I were a bachelor, I should prefer the existence of the system because I am aware it will serve me a double purpose. It will enrich me on marriage; it will enrich me on enrich me on marriage; it will help to maintain a healthy competition in the matrimonial market. But my choice of a partner will be devoid of affection and love.

But allow me to impersonate a spinster. I can't help detesting the system. It makes many beautiful damsels grow, live and die in single blessedness after being a burden to their praents.

Whether bachelor or spinter, I should not disclose my real name at this juncture lest my friend, the reader, may take the discussion out of Court.

"DOWRY".

Ipoh,

19th March,1937.

The dowry system, as it operates in our community, or in general, and many other such subjects requiring *reform, foseeing or abolition will*, from time to time be discussed by members and contributors in the pages of this Journal. Therefore this letter signed by "Dowry" is welcome, and readers are invited to express their views and discuss the subject in the columns of this journal. [Editor, Pathfinder.]

Sentul,
27.4.37.

Sir,

Being a man interested in your publication, I asked the opinion of some people of my district about the Magazine. As you would expect, different people had different views. Most suggestions seemed to me to be almost impracticable.

However, one optimist suggested that a corner of some "Odds and ends" may be appreciated. I, being one of that type send in these lines for publication, if you find it suitable.

I believe it will not be out of place to insert some humour in the magazine, and I find no reason why our magazine shoul not have a corner reserved for the purpose.

If this contribution is accepted, I shall write for future issues also. If you would allow me, I would continue writing under the pen name—The Young Humorist.

Thanking you,
Yours etc.,
"A Member"

The Editor,
The Pathfinder,
Kuala Lumpur.

"THE KING AND THE SNAKE,
OR
CAN WE INSIST ON STRICT JUSTICE?"

ONCE upon a time, a certain king was holding a Durbar. The gates of the palace were wide open so that all men seeking justice might enter freely. Into the throne-room there came a large cobra. Hissing angrily, it went straight to the throne.

The king was an old man; he did not move, although all the people who were at the court ran away. But the Prince was brave enough to stay; he drew his sword and remained beside the king. "Why are you running away?" said the king to his courtiers. "Aren't there men among you who will kill this snake for me?" But all the courtiers ran away, and by this time the snake had reached the the foot of the throne.

"I am not afraid; a snake will not dare to bite a king," said the old king; and at the same time the Prince went boldly forward and cut the head of the snake. The servants took the dead snake away, and then the courtiers came to their places.

Now it came to pass that the snake had a wife, and she grew very anxious when she found that her husband did not return. At last, being tired of waiting, she went out to look for him. When she came to the palace she learned that her husband had been slain by the Prince.

So, that night when all the people in the palace slept, she went to the Prince's bedroom, and climbing on to the bed where the Prince lay, she put herself round his neck.

The Prince woke with a fright; he felt the cold body of the snake encircling his neck, and saw her angry eyes looking into his. "Here I am to take my vengeance," said the snake's wife. "You killed my husband and made me a widow, and now I will kill you and make your wife, the princess, a widow."

The Prince cried out for help. The snake did not kill him, because she knew if she did so she also would be killed by the servants. Everybody ran and came to the Prince's bed room and saw the snake round his neck.

"Do not touch me, or I will kill the Prince," said the snake to the king. "Since your son has widowed me, it is right that I should widow his Princess. Is it not fair? Have you not always said that *justice* shalle be done in your land?"

"Always," said the king, "I will see that you get justice, although my son has to die. But I must seek the counsel of my ministers first."

As none of them could advise the king, he told them to find a clever man. So they went to seek for one, while the snake was curled round the Prince's neck.

One day the Vizier was riding through the villiage when he saw four shepherds arguing to themselves and settling a dispute among them. "These men might be clever enough to settle our trouble," so saying he went and told the king about the four wise shepherds.

'I must go and talk to them," said the king. The Princess, the Prince with the snake round his neck, the king, the ministers and the army rode forth. When they came to the four shepherds, they dismounted.

"As I heard that you were wise, I have come to talk to you," said the king. "Here is my son the Prince with the snake round his neck. He slew that snake's husband, so she says it is right for her to kill my son. I do not wish him to die. What advice do you give?"

"It is my opinion," said the first shepherd, "that it is right that the snake should kill its slayer."

"How can a dead snake do so? I see that you are making me angry," said the king. Then turning to the next shepherd he said, "What do you say?"

"It is my opinion," said the second shepherd, "that as the dead snake's wife has been widowed, the dead snake has the right to make its killer's wife a widow too."

"You are also very clever!" said the king. Then turning to the third, "What do you say?"

"It is my opinion, said the third" that those who want strict justice are not always very happy."

"That we know already," said the king. Then turning to the fourth he said "What advice have you to give me?"

"It is my opinion," said the fourth shepherd boldly, "Since justice is justice, the widowed snake has the right to kill its husband's slayer, but I must ask a question."

"Ask "said the king.

The shepherd looking at the snake said, "How many children have you?"

"Seven said the snake.

Then turning to the Prince, "How many children has your Highness?" asked he.

"Four," said the Prince.

"Then of course," said the shepherd, "Let the snake kill the Prince when the Princess has three more children. Is it right?"

"You have indeed spoken rightly, wise shepherd," said the king who was very happy.

"You have indeed spoken rightly," said the snake round the Prince's neck.

"You have indeed spoken rightly," said the Prince and the Princess.

Then the king rewarded the shepherd with a large sum of money, and they all went home satisfied.

The Princess did not have any more children; so she and the Prince lived on happily together, without any fear of the snake.

"வழி காட்டி"

——:o:——

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க சஞ்சிகை.

பொருளடக்கம் பக்கம்.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்	1.
விவாகம்	3.
கடன் படல்	4.
எனது அறியாமை	6.
காட்டுச்சேலையால் வீட்டவர் பிணக்கு	8.
தமிழ்க்கல்வியும் தற்கால நிலையும்	13.
தமிழ்	14
விகடன்	16.
வெற்றியாருடையது	17.
வன்சொல்	19.

"வழிகாட்டி"

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க முன்னேற்ற
உயரிய மாதப்பத்திரிகை.

மலர் க.	ஈசுர ஆண்டு, வைகாசித் திங்கள்.	இதழ் உ.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்.

—:o:—

ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கி னஜனவர்க்கும் தாழ்வு.

வழிகாட்டியின் முதல் சஞ்சிகையில் "மலாய் நாட்டில் யாழ்ப்பாணத்தவர் முன்னேற்றம்" என்ற தலையங்கத்துடன், வெளிவந்த வியாசம் கோலப்பிலா வாசியாகிய, திருமதி நாகலிங்கம் அவர்களால் எழுதப்பட்டது. அதை முன் அச்சில் வெளியிட மறந்துவிட்டோம். ஆதலால் சகோதரி அவர்கள் மன்னிப்பார்களென்றே நம்புகிறோம். தற்போது அவர்கள் தாய்நாடு எகி இருப்பதினால், இந்த மாசச் சஞ்சிகையை அவரின் கட்டுரையால், அலங்கரிக்க முடியவில்லை என்பதற்காக வருந்துகிறோம். ஆனாலும் அவர் தமது ஆர்வமிக்க வியாசங்களால் எமது அடுத்து வரும் சஞ்சிகைகளை முன்னேற்றமடையச் செய்வாரென்றே நம்புகிறோம்.

* * * * *

அடுத்தாப்போல் "மாமியின் புத்திமதி" என்ற வியாசத்தை வாசித்தபின் நம் சகோதரிகளில் சிலர் ஆயாள்மாரையும், இன்னும் சிலர், சமயற்காறரையும் கூட நிற்பாட்டி, புத்தியுடன் நடந்து காசை மிகுதிப்படுத்தி வருகிறார்களென்பதையும், அறிந்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தோம்.

* * * * *

அத்துடன், எங்கள் வழிகாட்டியை வாசித்ததும், நம் சகோதரரில் சதிபதிகளாகிய இருவர், தங்களையும் எங்கள் சங்கத்தில் அங்கத்தவராகச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படியும், இவ்வளவு காலமும் தாங்கள் அதில் சேராமல் இருந்துவிட்டதற்காக வருந்துவதாகவும், இந்த வழிகாட்டியை வாசித்த பின்னேதான் தங்களுக்குப் புத்திவந்ததாகவும் மிகவும் கனிகரமாக எழுதியிருக்கிறார்கள். இது நம்மவர்க்கு மிகவும் பெருமையையும் மகிழ்ச்சியையும்கொடுக்கின்றது. பிறந்தவுடனேயே, இவ்வளவு எல்லாம் அனுகூலமாகின நம் வழிகாட்டி வளர வளரநம்மை இன்னும் மேம்பாடடையச் செய்வானென்பதில் ஐயமில்லை.

* * * * *

மேலும், இந்தச் சஞ்சிகையையும் நம் சகோதரிகள் மிகவும் அழகுற அலங்கரித்துள்ளார்கள். அதில் முதலாவது இருக்கும் "விவாகம்" என்னும் வியாசம் மிகச் சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பார்த்து நம் சகோதர சகோதரிகள் தம் குழந்தைகளின் கலியாண விஷயத்தில் சிரத்தை எடுப்பார்களானால், நம் சமூகத்தில் அனுதைகள் குறைவுபடும்; நாடு செழிப்புறும்.

* * * * *

அடுத்தாப்போல் வரும் "எனது அறியாமை" என்னும் விஷயமும் மிக அருமையானதே. நேரம் விலையேறப்பெற்றது. அதை வீண் பொழுதாய்ப் போக்கினால், பின் வருந்தவேண்டி நேரிடும் என்பதைச் சகோதரிகள் சிந்திக்க வேண்டுகிறோம்.

"காட்டுச் சேலையால் வீட்டவர் பிணைக்கு." இது நம்மவருள் நடந்துவரும் சங்கதியைப்பற்றி கதைபோல் வாசிப்பவர்களுக்கு இனிமையாயிருக்கமட்டும் எழுதாமல், நம் சகோதரிகள் வீணாக இப்படிக் காசை எறிகிறார்களே என்ற மனவருத்தத்தினால் எழுதப்பட்டது. ஒரு கலியாண வீட்டுக்குப் போனால், நம் சகோதரிகள் ஒவ்வொருவரும் கட்டிவரும் சேலையும், நகையும் கணக்கெடுத்தால் 500 வெள்ளியாகாதா? வந்தவர்கள் 100 பேரானால், நாங்கள் கணக்குப்போட்டுப் பார்த்தோமானால் அப்பப்பா! எவ்வளவு வெள்ளி! 50,000 வெள்ளியாச்சே! இப்படியே இவ்விடமிருக்கும் நம் சகோதரிகள் யாவரிடமும் இருப்பதைக் கணக்கிட்டால், எவ்வளவு லக்ஷந்தான் ஆகும்! சகோதரிகளே! இப்படி நாம் நமது பணத்தை வீணாக எறிந்துவிட்டதால்லவா மற்ற சாதியாரைப்போல் நாமும் இல்லாமல் இந்த நிலைபரத்தில் வந்துவிட்டோம், என்பதைச் சகோதரிகளே! இன்னும் உணரவில்லையா? இவ்வளவு பணமும் நம் கையில் இருக்குமானால், நாமும் பெரிய க்ஷேம நிதிகளையும், பள்ளிக்கூடங்கள், சங்கங்கள், கோயில்கள், தர்மஸ்தாபனங்கள் போன்ற பலவற்றையும் நிறுவி மற்றவர்களைப்போல், இந்த ஊரில் ஆதிக்கத்துடன் இருப்பதற்குத் தடையேதும் உளதா? என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இவை எல்லாம், நம் சகோதரிகள் கையிலல்லவா விடப்பட்டிருக்கிறது. நம பர்த்தாமாரை ஏழையாக்குபவரும், இன்னும் சொல்லப்புகின், கடனாளி ஆக்குபவரும், நாங்களே அல்லவா? எல்லாம் எங்கள் கையிலிருக்க "எய்தவனிருக்க அம்பை நோவது" போல் எல்லாம் அவர் செய்கிறார்; நாமென்ன செய்யலாம்; என்று பாவம்! பழியறியாப் பர்த்தாமாரின் தலையில் பழியைச்சுமத்திவிடுவது அழகா? சகோதரிகளே! உற்று யோசித்துப் பாருங்கள்; இதை இன்னொருமுறை ஆறுதலாக யோசித்துப் பாருங்கள். சேலை, சேலையென்றும், நகை, நகையென்றும் நாங்களே அவர்களின் உயிரை வாங்கி விடுகிறோம். அவர்களும் தங்கள் வேலைத் தொந்தரவுடன், கடனைவதுபட்டு வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டால், வீட்டிலாவது ஆறுதலாயிருக்குமென்று, வாங்கிக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். அந்தக் கடனின் உபத்திரவம் உங்களைத் தாக்காதா?

* * * * *

சகோதரிகளே! இந்தக் கடன்படல் என்னும் விஷயத்தை வாசித்துப்பாருங்கள். தேவைக்கு அவசியமில்லாததை வாங்க நினைக்காதீர்கள். துணிக்காரன் துணி மூட்டையை அவிழ்த்துவிட்டு, "அம்மா நீங்கள் வாங்கவேண்டாம்; பார்த்துவிட்டு விடுங்கள்" என்பான். ஏனெனில் உங்களின் சபல புத்தியை அவன் நன்றாய் அறிவான். ஆதலால் உடனே "எனக்கு நேரமில்லை, தேவையானபோது கூப்பிடுகிறேன்", என்று எரிச்சலோடு சொல்லி அவனை அனுப்பிவிடுங்கள். இப்படியே ஒவ்வொன்றிலும் உங்கள் புத்திமாறுபடும் நேரமெல்லாம். 'இல்லை, நான் வாங்கமாட்டேன்' என்று எரிச்சலோடு உங்களுக்கே சொல்லிக்கொள்ளுங்கள். இனியாவது நாம் சீரடைந்து யாழ்ப்பாணத்தவராகிய நாங்களும், இம்மலாய் நாட்டில் தக்க நிலைபரத்தில் இருக்கிறோமென்பதைக்காட்டி எங்கள் பிற்கால சந்ததியாருக்கு ஒருவழி உண்டாக்கி வைக்க சகோதரிகளே! உதவி புரிவீர்களென நம்பி இருக்கிறோம். ஆனால் இதற்குள்ளும் தங்கள் குடும்பத்தைச் செட்டாகவும், சிக்கனமாகவும் நடத்திவரும் சகோதரிகள் இரண்டொருவர் இல்லாமலில்லை. அவர்களைப் பின்பற்றி நடந்தால், வெட்கமென எண்ணுதீர்கள். அதுவே எங்களுக்குப் பெருமை அளிக்க வல்லது.

* * * * *

தமிழர்களாகிய நாம் தமிழ்க் கல்வியை ஆதரிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறோம். குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பத்தில் தம் தாய்ப்பாஷையே கற்பிக்கவேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் இவ்வூரில் நாம் வசதியற்றவர்களாயிருக்கிறோம். நம் சகோதரிகள் ஒத்துழைத்தால் ஆகாத காரியமும் உண்டா? அறியாமலா, "ஆவதும் பெண்ணால் அழிவதும் பெண்ணால்" என்று பெரியோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சகோதரிகளே! இனிமேலாவது "நாம் வீண் டம்பாச்சாரி வாழ்வை விலக்கி விடுவோம்" என்றுகூற முன்வாருங்கள். வாங்கினவற்றை என்ன செய்வது; உபயோகிக்க வேண்டியதே. மற்றப்படி "இனிமேல் இல்லை" என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்து ஒரு மூல தனத்தைத் தேடி மற்றவரைப்போல் நம் சமூகத்தினரையும், கை தூக்க முன்வாருங்கள். உங்களால் தான் எல்லாம் ஆகவேண்டியது என்பதை உணர்ச்சியுடன் சிந்தித்துப்பாருங்கள்.

* * * * *

கடைசியில் நம் சகோதரி ஒருவரால் ஒரு தொடர்கதை தொடக்கப்பட்டு இருக்கிறது. சகோதரிகள்வாசித்து இன்புறுவதுடன் அதிலிருக்கும் விசேடங்களை உற்றுணர்வார்களாக.

மாதர் தம்மை அடிமை செய்யும்
மடமையைக் கொழுத்துவோம்.

விவாகம்.

விவாகமென்பது இவ்வுலகின் கண்ணே உற்பவித்த ஆணும் பெண்ணுமாகிய இருவர் ஒருவரோடொருவர் அன்னியோன்னியமாய் வாழ்ந்து இல்லறதர்மம் நடத்தும்பொருட்டு ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஓர்வித பகிரங்க ஒப்பந்தம்.

இது இகம் பரம் ஆகிய இரண்டிலும் ஏற்படும் இன்பசுகங்களைப்பெறுவதற்கு முதற்காரணமாம். ஆதலாலன்றே, இதற்கு கல்யாணம், மங்களம், மணம், மன்றல், சுபம் என்பனபோன்ற பல சிறந்த காரணப்பெயர்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

நம் தேசத்தவர்களில் அநேகர் தமது புத்திர புத்திரிகளுக்கு விவாகச்சடங்கு வெகுசிறப்பாகச் செய்துவைக்க ஆவல்கொள்ளுகிறார்களேயன்றி, அதனாலுண்டாகும் பிற்கால நன்மைகளைப்பற்றியாவது, எதற்காக இல்லறத்தாராக்குகிறோம் என்பதைப்பற்றியாவது, சிந்திக்காதவர்களாய் "ஏதோ நாம் கண்ணிருக்கும் போதே கண்டு களித்திடவேண்டும்; இந்த வரனைக்கை விட்டால் வேறு இப்படிக்கிடைப்பதரிது" என்பன போன்ற காரணங்களால் அவசரப்பட்டு முடித்து விடுகிறார்கள். அத்துடன் என்னகடன் பட்டும் கலியாணத்தை மட்டும் சிறப்பாகச்செய்து போடவேண்டும் என்று ஆசையுறுகிறார்கள்.

விவாகச் சோடிகளைச் சரிவரச்சேர்க்காமல், சடங்கைமட்டும் சிறப்பாய்ச்செய்து விடுவதால் வரும் லாபம் தானென்ன? ஓர் வீடுகட்ட விரும்புகிறவன் அதுநெடுநாள் நிலைத்திருக்கவெண்டி அதனை உறுதியாய்க் கட்டுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களையெல்லாம் முன்னமேசெய்து சகல பொருட்களையும் சித்தமாய் வைத்துக்கொண்டுதான் கட்டிடவேலைக்கு ஆரம்பிக்கிறான்.

அப்படியிருக்க, ஆயுள் பரியந்தம் கூடிவாழ்ந்து வம்சவிருத்தியுடன், இகபர சாதனங்கட்குரிய சகல சுகங்களை அடையும் பொருட்டும், ஒருவர்க்கொருவர் உற்றதுணைவராயிருக்கும் பொருட்டும், பரிசுத்த ஜீவியம்செய்யும் பொருட்டும், கடவுளால் எங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட எங்கள் புத்திர இரத்தினங்களின்விவாக விஷயத்தில் நாம் அசிரத்தையாயிருப்பது நியாய்மாகுமா? ஓர் வண்டியில் மாட்டியிருக்கும் சோடி மாடுகளிலொன்று சரிப்படாவிட்டால், அதை மாற்றிவேறொன்று வாங்கிப் பூட்டிக்கொள்ளலாம். ஆனால் கலியாணமானபின் சதிபதிகளுள் ஒற்றுமை இல்லாவிடின் அவர்களைப்பிரிப்பது சாத்தியமான காரியமா? அப்படிப்பிரித்தாலும் சஞ்சலமே; பிரிக்காமல் விட்டிருப்பதும் சஞ்சலமே; ஆதலால் முன்னமே தீரவிசாரித்து இணை சேர்த்துவைப்பது அத்தியாவசியமல்லவா?

மனிததேகத்தில் பாதி பெண்ணென்றே சாஸ்திரமும் முறை கூறுகின்றது. பெண் பாகமும் ஆண்பாகமும் சரிசமமாய் இருந்துதான் ஒரு பூர்த்தியான மனிதனாகிறான். ஆங்கிலேயரோ பெண்களை இன்னும் உயர்த்தி, சரி பாதியில் நல்ல பக்கம் என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். பெண்களின் குணநடைகளை விரும்பி, பணமென்ற பேச்சே இல்லாமல், தம் மனதிற்குகந்த மனையாளாகத் தேடிக் கொள்ளுகின்றனர்.

ஆனால் எங்கள் சாதியிலோ, விவாகம் செய்து கொள்ளவிரும்பும் ஒவ்வொரு ஆண் மகனும் முதல்கேட்கும் கேள்வி, சீதனம் எவ்வளவு? என்பதே. அதன் பின்தான் படிப்பும், அழகும், குணமும் கவனிக்கப்படுகின்றது. ஒரு குறைபியான படிப்பில்லாத பெண்ணுக்கு ஒரு லக்ஷம் சீதனமென்றால், அவளைக்கட்டிக்கொள்ள யாரும் பின்னிற்க மாட்டார்கள். சீதனத்தினால் பெண்ணின் பெற்றோர் படும் கஷ்டங்களையும், சீதனத்தையேகாத்துக் கடனெடுத்துப்படித்துப் பெருகிவரும் நம் ஆண் மக்களின் சங்கதிகளையும் இன்னொருமுறை எழுதவிரும்புகின்றேன். இப்போ சீதனமென்னும் பேயினால் நல்வாழ்க்கைக்குரிய நற்பெண்ணரைத்தேடாமல், பணத்தினால் செருக்குண்ட நமன்களைப்பெண்ணராய் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று மட்டும் முடித்து விடுகிறேன். ஆனால் பணத்துடன் குணமும் அமைந்திருந்தால் விசேஷந்தான். அது துர்லபமே.

மேலும் பெற்றோர், முதலில் தங்கள் பிள்ளைகளை மணக்க விருக்கும் ஆண் மக்களின் நன் நடத்தையை ஆராய்ந்தறிந்து கொள்வதுடன், என் சில கேள்விகளையும் கேட்கலாகாது?

அவையாவன :—

(1) உன் சொந்த சம்பாத்தியத்திலால் உன் குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் திறமை உனக்கு உண்டா?

(2) தற்காலத்தில் தகுந்த க்ஷேம நிதிகள் அனேகம் உலகில் இருக்கின்றனவே; அவைகளில் ஒன்றிலேனும் உனக்குக் கிடைப்பதில் பத்தில் ஒரு பங்காவது போட்டு வருகிறாயா?

(3) கடன் ஏதும் எடுக்காமல் உன் விவாகத்தை நடத்துவதற்குப் போதுமான பணம் கையில் வைத்திருக்கிறாயா?

இக்கேள்விகளுக்கு அவன் கொடுக்கும் விடை, தங்கள் குலத்துக்கும் அந்தஸ்துக்கும் ஏற்றதாக இருந்தால் மட்டுமே, விவாகத்திற்கு உடன்பட வேண்டும். கம்பெனிகளில் போட்டு வரும் பணத்தை நாமே சேர்த்துவைக்கக்கூடாதா? என்று சிலர் நினைக்கவும் கூடும். சம்சாரத்திலுள்ள அனேகந் தொல்லைகளினால் அப்படிச் சேர்ப்பது மிகவும் துர்லபம். எதிர்பாராத செலவுகள் பல நேரிடலாம். அன்றியும் நம்காயம் நிச்சயமானதா? பணஞ்சேர்த்துவைக்க ஆரம்பித்த இரண்டொரு வருடங்களுக்குள், இல்லை, மனதங்களுக்குள் காலஞ்சென்று விட்டார்களானால், பின் அப்பெண்களின் கதி என்ன ஆவது? இவைகளை எல்லாம் பெற்றோர் யோசிக்க வேண்டுவது நீதியல்லவா? "சந்ததம் கணவன் மேல் ஓழியாத பக்தி சாந்தம் பொறுமை தயை தானம் நற்புத்தி எந்த வேளையும் உடல் ஆத்மசுத்தி; இல்லாதவள் அவன் கழுத்துக்குக்கத்தி"

என்பதை உணராமல், என்ன இல்லாவிடினும் பணமிருந்தாலே போதும் என விரும்பி, விவாகஞ்செய்யும் நம் ஆண்மக்களின் புத்தியை என்னவென்றுரைப்பது.

"மதியாதார் முற்றம் மதித்தொருக்காற் சென்று
மிதியாமை கோடிபெறும்.
உண்ணீர் உண்ணீரென்றுபசரியார் தம்மனையில்
உண்ணாமை கோடிபெறும்."

என்றவாறு, தம்மைப் பொருட்படுத்தாதவர்கள் எத்தனைய செல்வவந்தாயினும், அவர் தம் சம்மந்தம் விட்டு நீங்குதல் மிகவும் மேன்மை

"தனக்கெழியது சம்மந்தம்" என்றல்லவா சொல்லியிருக்கிறார்கள் ஆன்றோர். அதுபோல் தனக்கு மேலானவர்களுடன் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணாமல், தன் அந்தஸ்துக்குத் தக்கவரோடே சம்மந்தம் வைத்துகொண்டு வந்தால், உலகில் வீண் மனஸ்தாபம், துன்பம், நிந்தை உண்டாவதற்கு ஏதுவுண்டாகாது.

இதெல்லாவற்றையும் தீர ஆராய்ந்து, பணத்தை மட்டும் விரும்பாமல் தங்கள் அந்தஸ்திற்குத்தக்க விவாகம் செய்துவரின், சமாதானமே எங்கும் நிலவுமல்லவா?

கடன் படல்.

செல்வத்தில் சிறந்து விளங்குவோரைக் குபேரன் என்றழைத்தல், தமிழர்களாகிய நமக்குள் ஓர் வழக்கு. இவ்வழக்கு எங்ஙனம் வரலாயிற்றென்றால் புராணக்கூற்றின்படி, முன்னொரு காலத்திலே அழகாபுரிக்காரசனும் குபேரன் என்பவன், நெடுங்காலமாகத் தவம் புரிந்து அழவில்லாத, சங்கநிதி பதுமநிதி என்று சொல்லப்படுகின்றசெல்வங்களையெல்லாம் சிவபெருமானிடத்தில் பெற்றனனும். அப்படிக்குபேரனே நிகர்த்த தனவந்தர்களேனும், தம் வரவிற்குமிஞ்சிய செலவு செய்யத் தலைப்படுவரேல், கடன் படநேரிடும் என்பதுயாவருமறிந்த உண்மை. கடன் பட்டவர், கடனைத்தீர்க்க வேண்டிய காலவெல்லையில் தீர்க்கவியலாதிருப்பின், அவமானமும் வந்து சேரும். பெருத்த செல்வரையும் சிக்கிரம் தரித்திரராக்கும் சக்தி கடனுக்குண்டு. விவேகிகளாகும் சிலரும் வட்டிக்கணக்கை எழுதிக்கணித்துப்பார்க்கச் சோம்பி, வட்டிப்பணம் மிக அற்பமானதுதானே; இச்சிறியதொகையை நாம் கொடுக்கமாட்டோமோ! என்று அலட்சியஞ்செய்துவிட்டு, பின்னால் முதலையும் வட்டியையும் தீர்க்கவழி தெரியாமல் சஞ்சலமடைந்து நிற்கும் பலரைநாமறிவோம்.

கமத்தொழில், வாணிபம், அரசசேவைமுதலிய வற்றால் பொருள் சம்பாதிப்பவர்களைக்காட்டிலும், வட்டிக்குப்பணம் கொடுப்பவர்கள் அதிகமான பொருளைச் சம்பாதிக்கின்றனர் என்பது, வாசகநேயர்கள் எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. மனிதர் தான் சில காலங்களில் வேலை செய்வார்கள்; மற்றநேரங்களில் ஆறியிருப்பர்; ஆனால் வட்டிக்குக் கொடுக்கப்படும் பணமோ அப்படியன்று. அதற்கு ஒரு போதும் தூக்கமுமில்லை; சோம்பலுமில்லை; சராசரிதினம் முப்பது நாழிகையும் உழைத்துக் கொண்டேயிருக்கும். அப்படியிருந்தும் சிலர், தங்களை மற்றவர்கள் பிரபல்யவான்கள் என்று மதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பியும், சிலர் வாணிபம், கமத்தொழில் முதலியன செய்தற்பொருட்டும் கடன் படுகின்றனர். சிலர் மணவினை, பிணவினைகளை பிறர்மதிக்க நடத்த வேண்டு மென்றெண்ணிப்பெருந்திரளான பணத்தை அள்ளி வீசுகின்றனர். வேறு சிலர் தாங்கள் குடியிருக்கிற வீட்டையும், நிலத்தையும் ஈடு வைத்துப் பணமீடுத்து, வேறொரு வளவை அல்லது தோட்டத்தை வாங்குகின்றனர். பின்னர் சிலவருஷங்கள் சென்றபின், கடன் பட்ட தொகை ஆற்றுப் பெருக்கைப்போன்று பெருகிவர கடனைத்தீர்க்கும் வகை தெரியாமல், திகைத்துபின்னல் கடன் பட்டு வாங்கிய காணியையும் கடன் கொடுத்தவன் விற்றுக்கொண்டு போகப்பார்த்து நின்று பிராலாபிக்கின்றனர். என்னே இவர்களின் அறியாமை!

வேறுசிலர் விலையுயர்ந்த ஆடைகள், ஆபரணங்கள் வாங்குதற் பொருட்டும், நவீன முறைகளில் அமைக்கப்பெற்று வரும் மோட்டார்வண்டிகள் வாங்கற்பொருட்டும் செலவு செய்கின்றனர். பெரும் உத்தியோகங்களை வகிக்கும் சிலரும் 'கடன் படல்' என்னும் தீய பழக்கத்தின் அடிமைகளாய் தங்கள் உத்தியோகப் பதவிகளையும் இழந்து துன்புறுகின்றனர். சிலர் கடன் பட்டு, அப்பொருளைக்கொண்டு தரும ஸ்தாபனங்கள் அமைக்க முயல்கின்றனர். பள்ளிக்கூடம் கட்டுவித்தல், கிணறு, குளம் முதலியன தோண்டல் ஆகிய பொது நன்மையான கைங்கரியங்களும் செய்கின்றனர். ஆனால் கடன்கொடுத்தவன், தான் கொடுத்த பொருளைக் கேட்ட விடத்து, கடன் வாங்கியவர் கொடுக்கத்தவறின், அறம் பொருளுடையாளைச் சாருமன்றே! ஆதலினால் இவ்விதமான செய்கையை தருமமென்று எங்ஙனம் சொல்லலாம்; இவை அதர்மமே!

உலகத்திலே இன்னுமொரு வகுப்பினர் இருக்கின்றனர். தாம் மெய்வருந்தி பொருள் சம்பாதிக்கப் பஞ்சிப்பட்டு, மற்றவர்களின் பொருளை சுகித்துக்கொண்டிருக்க எத்தனிக்கின்றனர். மற்றவர்களிடத்தில் போய் இதம்பேசிக் கடன் வாங்கி உண்டு உடுத்து மாற்றான் பொருளைச் சுகித்து விட்டு, பின்பு கடன் கொடுத்தவனை வஞ்சிக்கின்றனர். இங்ஙனம் செய்வோரைக்காட்டிலும், வீட்டை உடைத்துக்கன்னக் கோல் வைப்பவன் இழிந்தவனல்லன் என்பதே எம் துணிபு.

கடன் படுதலால் வரும் தீமைகளைப் பாருங்கள். மானநஷ்டம், தரித்திரம், மனப்பீடை, பழி, பாவம் இவற்றை யெல்லாம் கடன் படுபவன் சம்பாதிக்க நேரிடுகின்றதன்றே! கடன் கொடுத்தவனைக்காணும் போதெல்லாம், அவன் நெஞ்சம் கலங்கும் கலக்கத்தை நாமுணர்வோமா? 'கடன்பட்டவன் அடைபுங்கலக்கத்தை உணர்த்த விரும்பி இராமயணச் செய்யுள் ஒன்றை இங்கு கூறுவோம்.

"விடங்கொண்ட மீனைப்போலும்
வெந்தழன் மெழுகுபோலும்
படங் கொண்ட பாந்தள்வாயில்
பற்றிய தேரைபோலும்
திடங்கொண்ட ராமபாணம்
செருக்களத்துற்றபோது
கடன்கொண்டார் நெஞ்சம் போலக்
கலங்கினனிலங் கைவேந்தன்."

இனிமேல் கடன் படாது தப்புவதற்கு நாம் என்ன விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். சம்பாதித்த பொருளில் ஓர் பாகத்தை மிச்சம் பிடித்துச் சேமநிதிகளில் சேர்த்து வைக்கலாம். நாம் செலவு செய்யும் ஒவ்வொரு பைசாவும் எங்ஙனம் செலவாகின்ற தென்பதை கட்டாயமாகக் கவனிக்கவேண்டும். இனி ஒவ்வொரு பண்டத்தைக் கொள்ளும் பொழுதும், அது நமக்கு மிகவும் இன்றியமையாததா, அல்லவா வென்பதையும் சிந்திக்கவேண்டும். நமக்கு அதிகம் பிரயோசனத்துக்கு இல்லாத பொருளாயிருந்தால், நாமொருபோதும் வாங்கக்கூடாது. இனி ஒரு பண்டத்தைக் கொள்ளும் பொழுது மலிவை மாத்திரம் பார்க்கக் கூடாது; அந்தப்பொருளை நெடுநாளைக்குப் பாவிக்கலாமா அல்லவா என்பதையும் நாம் கவனித்தல் வேண்டும். சிக்கனமாக நாம் வாழவேண்டுமானால், இன்னுமிரண்டு மூன்று விஷயங்கள் எமது கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். எங்கள் வீட்டுச்செலவு யிருந்தாலென்ன; மற்றும் நாங்கள் செலவளிக்கும் எக்

செலவாயிருந்தாலுமென்ன; எல்லாவற்றையும் ஒரு குறிப்புப் புத்தகத்தில் குறித்து வைத்திருந்து, நமது வரும்படிகளையும் அவ்விதமே கணக்கிட்டுப்பார்த்தால், செலவு, வருவாயைவிட மேலதிகமாக விருக்கிறதா என்பதை நாமறியக் கூடும். ஒவ்வொருவரும் வரவு செலவுக் கணக்கு வைத்துக் கொள்வதனால், தமது கணக்குஎப்படியிருக்கிறதென்று நன்றாய் விளங்கும். கணக்குப் புஸ்தகத்தை திறந்து கண்முன் வைத்துக் கொள்வதைவிட வேறு ஒன்றும் மனிதனைச் சரிப்படுத்தாது என்று ஒரு பெரியார் கூறுகிறார்.

"கடன் படல்" என்ற விஷயத்தைப் பற்றி அநேகம் சொல்லலாம். ஆனால் விரிக்கிற் பெருகுமென்றஞ்சி இவ்வளவில் முடிக்கலாமேனும். இன்னுமொரு முறை வாசகநேயர்களை நாம் தாழ்மையாக வேண்டுவது என்னவென்றால், கூடிய வரையில் கடன் படாமல் சீவியம் நடத்த நாம் முயலவேண்டும். அத்துடன் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை நாம் ஒழிக்கவேண்டும். இதுவே எனது பிரார்த்தனையும், வேண்டுகோளுமாகும்.

எனது அறியாமை.

மணியோ இரண்டாகி, மூன்றுமாகி விட்டது. எனது அன்பார்ந்த தோழிகளைக் காணவில்லையே; மணி இரண்டடித்ததும் வந்து விடுவார்களே! ஏது காரணம் பற்றியோ இது காறும் வரவில்லை. நான் விரும்பிய சேலையின் விலையைவிசாரித்துவருவதாகச் சொன்னசகோதரியையுங்காணவில்லை; இன்னுமொரு சகோதரியிடம் கடைக்குப் போனால் அதற்கு ஏற்றதாக இறவிக்கைத் துணி வேண்டிக் கொண்டு வரும்படி சொன்னேன்; அவளையும் காணவில்லையே; அவர்கள் வந்தால் சிறிது நேரம் சந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கலாமே. முன் ஒரு நாள் எல்லோருமாக என்னை எவ்வளவோ மேன்மையாகபுகழ்ந்தார்கள். அப்போ எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்தது! ஆனால் அவர்கள் சொன்னதும் உண்மையே. நானும் இவ்வூருக்கு வந்து சுமார் 15 வருஷமாகிறது. அன்று தொடக்கம் இன்று வரையும் எத்தனையோ சகோதரிகள், என்னைப்பார்த்து உடைகடைகளைப் பழகிக்கொண்டார்கள். அது எனக்குப்பெருமைதான். இருந்தாலும் என்னைப்போல் அவர்கள்நடப்பதையும், பிள்ளைகளைச் சிங்காரிப்பதையுமபார்த்து நான் சகியேன். அதனால் மனஸ்தாபமிருந்தாலும வெளியில் காட்டாமல் சிநேகமாகவே நடந்துவருகிறேன். எப்படி இருந்தாலும் அவர்களை ஒருநாள் காணவிட்டால் ஒரு யுகமாக இருக்கிறது. நானுவது போய்ப் பார்த்துவரலாமென்றால், சோறு கொண்டுபோன முத்து இன்னும் வரவில்லை. முனியம்மாவோடு பிள்ளைகளை விட்டுப் போகவும மனம்வருகிறதில்லை. நானில்லாவிட்டால் விளையாட்டுப்போக்கில் பிள்ளைகளைக் கவனிக்கமாட்டாள். அவளும் சிறுபிள்ளைதானே? "இப்படிப்பல போசனைகளோடும் இருக்கும் பொழுது" எனது கணவரின் ஆப்த நண்பரின் மனைவி வந்தாள். அவளிடம் விசாரித்தால தெரியுமென எண்ணினேன். ஆனால் அவளின் தர்க்கங்கள் எனக்குப் பிடிக்காது. எனினும் தாராக்கவலையுடன் தலையசைக்கவேண்டியதே, எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டு, வந்தவர்களை

வாருங்கள், உட்காருங்கள் என்றேன்.

சி. ம: என்ன அம்மா யோசனையோடு இருக்கிறாய்? ஏது இன்று உனது தோழிகளைக்காணவில்லை? உன்னைத தனிமையில காண சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததைவிட்டு சந்தோஷம்.

நான்: அதைப்பற்றித்தான் உங்களிடம் கேட்பதற்கு எண்ணினேன். மணி இரண்டிற் கெல்லாம் வந்து விடுவார்கள். இன்று இன்னும் வரவில்லை. ஆனதால் தான் யோசனையோடிருந்தேன்.

சி. ம: ஒருசமயம் இன்னுமொரு சிநேகிதியின் வீட்டுக்குப் போயிருப்பார்கள், அதற்காகவா இவ்வளவு யோசனை?

நான்: அப்படி ஒன்றுமில்லைப் பாருங்கள்; நேரம்போகிறதில்லை; அவர்கள் வந்தால் பொழுது போவது தெரியாமல் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுப் போவார்கள்.

சி. ம: அதில் என்ன சுகமிருக்கிறது? பொழுது போக்குக்காக வீட்டுவேலைகளைப் போட்டு விட்டு கதைப்பார்களா? காலம் மிகவும் விலையேறப்பெற்றது. உனக்குத்தான் சடவுள் தேடற்கரிய திரவியங்களைத்தந்திருக்கிறாரே; அவர்களோடு விளையாடிக் கொண்டுமே அவர்களுக்கு வேண்டிய தையல், பின்னல், படிப்பு முதலியவைகளைக் கற்றுக்கொடுப்பதிலும், அவர்களுக்குவேண்டிய சட்டைகள் முதலிய வற்றைத்தைப்பதிலும்நல்ல பத்

திரிகைகளை வாசிப்பதிலும், பொழுதைப் போக்க லாமே? இப்போ 'யாழ்பாணத்தவர் ஐக்கிய நாண யசங்கத்தார், 'வழி காட்டி' என்னும சஞ்சிகை வெளியிட்டு வருகிறார்களே; அதில் முன்னேற்றத் திற் குரிய கட்டுரைகள் வெளிவந்திருப்பதை நீ வாசிக்க வில்லையா? அதில் வெளிவந்திருக்கும் 'மாமியின் புத்திமதி' பெண்களுக்கு பொக்கிஷம் போன்றது. என்? உனது கணவரும் அதில் அங் கத்தவராயிருப்பாரென்று நினைக்கிறேன். அப்படி யாயில் உங்களுக்கும் ஒருபிரதி அனுப்பி இருப பார்களே?

நான்: "அது வந்து ஒரு கிரமமாகிறது; பாருங்கள், வாசிக்க நேரமில்லை. ஏதும் நல்ல நாவல்கள் என்றால் வாசித்துப் பார்ப்பேன். பத்திரிகைகள், சரித்திரங்கள் என் ற ல் தொடவும் மாட்டேன். எனது கணவரோ என்றால் அதேவேலையாக இருப்பார். என்னையும் படிக்குப்படி கட்டாயப்படுத்துவார். ஏதோ வொரு நொண்டிச் சமாதானமாவது சொல்லித் தப்பிவிடுவேன்.

சி. ம: நான் சொல்லுகிறேன் என்று வருத்தப்படாதே அம்மா! பத்திரிகைகள், சரித்திரங் கள், இன்னும் பல நூல்களையுப் படித்தால்தான் முன்னேறவழியுண்டு. உண்பதிலும், உறங்கு வதிலும் காலத்தைக் கழித்தால் போம் வழி யென்ன? தீட்டத்தீட்டத்தான் புத்தி கூர்மையா கும்; பெரியோர்களுடைய சரித்திரங்களை வாசிக் கும் பொழுது எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிற தது! அவற்றையும் நமது தாய்ப்பாஷையில் வாசி க்கும் பொழுது அதன் இனிமை சொல்லுந்தரத் தன்று. பிள்ளைகளுக்கு தாய்பபாஷையை மூக் கியமாய் கற்பிக்க வேண்டும். ஆரம்பக்கல்வி தாய் பாஷையில் கற்றால், தொழிற் கல்வியிலும் விசேஷ தேர்ச்சிஉண்டாகும். கதையோடுமறந்துவிட்டேன். பத்திரிகை படிக்க நேரமில்லை என்று சொன்னை யே; காலையில் எழுந்ததும் உனது நித்திய கடன் களை முடித்துக்கொண்டு பிள்ளைகளுக்கு ஆகவே ண்டியதைச் செய்து பள்ளிக்கூடம் அனுப்பி விட் டதும், உனக்கு என்ன வேலையிருக்கிறது? சமை யலுக்கு முத்து இருக்கிறான்; பிள்ளைகளைப்பார் க்க முனியம்மா இருக்கிறாள்; உனக்கு சும்மாவிரு க்க எப்படிப்பொழுது போகும்?

நான்: [இன்று என்னை எழுதில் என் நேநெகிதி விடாள்போலிருக்கிறது; எப்போ மணி நாலரை ஆகும் என்று எண்ணியபடி] பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போனதும், எங்கள் சாப்பாடு மாய்விடும். என்கணவர் ஆபீசுக்குப் புறப்பட்ட தும், முனியம்மாவோடு சின்னப்பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு, மரத்தின் கீழ்சிறிது நேரம் நின்று விட்டு வாலாமென்று போவேன். அவ்விடத்தில் மூன்று, மூன்று சிநேகிதிகளும் இருப்பார்கள். அவர் களோடு நானும் உட்கார்ந்தேன் என்றால், நேரம் போவதும் தெரியவராது. மணியும் பதினெ ன்று ஆகிவிடும். அதன் பின்னால் எழுந்து அடுக் களைக்குப்போய் கறி காய்களைத்திருத்தி பக்குவப் படுத்தி சமையற்காரனிடம் கொடுத்து விட்டு வந் தால் சமையல் ஆகிவிடும். முனியம்மா பிள்ளை களின் தேவைகளைக் கவனிப்பாள். நான் குறித்து விட்டுவர, எல்லாம் ஆபத்தமாக இருக்கும். பிள் ளைகளுக்கும் பரிமாறி, நானும் சாப்பாட்டை முடி த்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் சாய்வு நாற்காலி யில் களைபாறுவேன். மணி இரண்டானதும் எனது சிநேகிதிகளும் வந்து விடுவார் கள்; மணி நாலு ஆனதும் அவர்கள் தம் தம் வீட்டுக்குப்போய் விடுவார்கள். வீட்டுக்காரரும் வந்து விடுவார். தேனீர் பருகிபானதும் ஏதோ வொரு பத்திரிகை அல்லது புஸ்தகம் வாசிக்க தொடங்கி விடுவார். அது முடிந்ததும் அன்று நடந்த சம்பாஷணைகளைச் சொல்லிமகிழ்வேன். இதுவே எனது நித்திய வேலைகள்.

சி. ம.:- ஐயோ அம்மா! இப்படியாகவா உனது காலம் வீண்போகிறது. நீயோ படித்த பெண். 'சீனியர்' பாசாகியிருக்கிறாய். உனது கண வரோ படித்த மேதாவி. இருவரும் கூடி ஒத்து மைத்தால் சமூகத்திற்குச் சிறந்த தொண்டாயிரு க்குமே? பார் அம்மா! நமது தாய் நாட்டில் குடு ம்பத்தலைவிகளே இப்பொழுது தேசத்தலைவிக ளாய் இருக்கிறார்கள். பெண்களின் ஊக்கத்தால் தான் ஆண்களுடைய தொண்டு தளைத்தோங் கு கிறது. "அவப்பொழுதிலும் தவப்பொழுது நன்று," என்று பெரியோர்கள் செல்லியிருக்கிறார் கள். ஏதோ நானும் பொழுது போக்கிற்கு அலட்டி விட்டேன் என்று நினையாமல், மனதில் ஊன்றி யோசித்துப்பார். பெண்கள் என்னேரமும் கூடி வீண் கதைகள் கதைப்பதால் சிலவேளை களில் சண்டை சச்சரவும் வருவதுண்டு. அதனால் வீண் சேலவுகளும், மனஸ்தாபங்களும் உண் டாகும். 'விறன் மந்திரிமதியும்' என்றபடி உன் கணவனுக்குத் தேவையான பொழுது ஏற்றயோச னைகளைச்சொல்லி உற்சாகப்படுத்த வேண்டிய நீ, வீண் கதைகளை அவர்கள் காதில் போடலாமா? நேநெகிதைகளோடு கூடி பேச வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. அவர்களைச் சந்திக்கிற நேரங்க

ளில் முன்னேற்றத்திற்குரிய முறைகளைக் கலந்து பேசி அதன்படி நட. அவர்களையும் நடக்கும்படி தூண்டு. உனக்குத் தெரிந்த வற்றை அவர்களுக்கும் கற்றுக்கொடு. இல்லறத்தை சீராகவும் சிக்கனமாகவும் நடத்துவதே சிறந்த தொண்டு.

நான்: (எனக்கோ தூக்கம் தொண்டையை அடைக்கிறது; வெட்கத்தால் தலை தாழ்ந்து விட்டது, சினேகிதை என்னுல் இப்படி அலைவா இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணியபடி) ஓம்! பாருங்கள், இனிமேல் நீங்கள் சொல்லியபடி நடக்கிறேன். இவ்வளவு காலமும் கண்ணிருந்தும் குருடாயிருந்துவிட்டேன். ஓய்வான நேரத்தில் இப்பக்கம் வந்து போங்கள். நேரம் போனதும் தெரியவில்லை; மணியும் நாலரை ஆகிவிட்டது.

சி. ம: இப்பொழுது நீ பேசுவதைக் கேட்கச் சந்தோஷமாக இருக்கிறது; 'வழிகாட்டியை' அவசியம் வாசித்து அதன்படி நட. "மாமியின் புத்திமதி" யின்படி சமையலறையை நிற்பாட்டி விட்டு நீயே செய்யப்பார். அந்தச்சம்பளத்தை மீதப்படுத்தினுல் பிற்காலத்தில் உனது பிள்ளைகளுக்கு உதவியாக இருக்கும். ஐக்கிய நாணய சங்கத்தில் 10 வெள்ளி கூடக்கட்டிவா; உனக்கு அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. ஓய்வான நேரத்தில் வந்து போகிறேன். போய்வருகிறேன், வந்தனம்!

நான் :- மனமார்ந்த வந்தனம்! போய்வாருங்கள்!!

(தொடரும்)

கமலாவதி.

காட்டுச் சேலையால் வீட்டவர் பினைக்கு.

வெற்றிலைத்தட்டுடன் விருந்தையில் வந்து எனது சினேகிதிகளின் வரவை எதிர்பார்த்தபடி உட்கார்ந்தேன். பகல் இரண்டுமணி; வெய்யிலோ அமோகம். வெளியில் கண் முழித்துப்பார்க்க முடியவில்லை. சூரியனின் கடுங்கோபத்துடன் தன்னுலானபட்டும் செடி கொடிகளின் மேலும், பறவைப்பட்சிகளின் மேலும் தனது தீட்சண்ணியத்தைக்காட்டிவருகிறுன். பறவைகளெல்லாம் வெளிக்கிளம்பப்பயந்து தங்கும் கூடுகளிலும், மரநிழல்களிலும் அசைவற்றிருக்கின்றன. வெளியில் ஜன நடமாட்டமே இல்லை.

உத்தியோகள் தரும் பகற் போஜனம் முடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் தங்கள் தொழிலுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். வீட்டுக்கு வராமல் இருப்பவர்களுக்கும் வேலையாட்கள் சாப்பாடு கொண்டு போய் விட்டார்கள். மழையானல் பட்டுப் எங்கள் வீட்டு விருந்தை சற்று அசௌகரியமாயிருக்கும். மற்றப்படி என்ன அமோக வெய்யிலானலும் எங்கள் விருந்தை மட்டும் அசௌகரியமாயிருக்காது. இங்கேவந்து உட்கார்ந்தீர்களானல் உங்களுக்கும் வெய்யில் அமோகம் என்றுமே அவ்வளவாகத் தோற்றுது.

நாங்கள் இருக்கும் பக்கத்தில் சேர்ந்தாப்போல் பத்து வீடுகள் உண்டு. அதில் நாலுவீடுகள் பிறசாதியார் குடியிருக்கிறது நீங்கலாக, மற்ற வீடுகளில் எம் சாதியினரே குடியிருக்கிறார்கள். இருவருக்குமட்டும் கைக்குழந்தைகளுண்டு; ஆனதால் என் வீட்டிற்கு வரச்சிறிது தாமதமாகும். மற்ற மூவரும் மணி இரண்டு அடித்ததும் என் வீடுவந்து சேர்ந்துவிடுவார்கள். கையில் ஏதாவது தையல் வேலையும் கொண்டு வருவார்கள்.

இன்று என் சினேகிதி அமிர்தவல்லி, ஒரு சட்டையுடன் வந்து உட்கார்ந்தாள். அதைப் பார்க்க மிகவும் அழகாயிருந்தது. நிறம் வெள்ளைதான்; ஆனல் அதில்நெய்யப்பட்டிருக்கும் சரிகை வேலையோ மிகவும் நேர்த்தியாயிருந்தது. அது என்ன விலை என்று நான்கேட்க வாய்திறப்பதற்குள் சரஸ்வதி சம்பாஷிக்கத் தொடங்கிவிட்டபடியால் நான் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

சரஸ்வதி: என்ன அமிர்தம் மெஷினில் தைக்காமல் இந்தப் பட்டை, கையால் கைக்கிருயே! இதன விலையென்ன?

அமிர்தம்: மெஷினில்தான் தைத்தேன். கைக்கும் கழுத்துக்கும் துண்டுபொருத்தித்தைத்துவிட்டு பின் திருப்பிமடித்துக்கையால் தைத்தால்தான அழகாயிருக்கும். இது ஒரு யார் விலை ஐந்து வெள்ளி. நான் ஒரு சட்டைக்கு அளவாக முக்கால் யார் தான் வாங்கினேன். அப்போ மூன்றே முக்கால் வெள்ளிதான் ஆச்சுது.

சரஸ்வதி: முக்கால் யாரா? எங்கள் வீட்டுக்காறர் கடைக்குப்போனால் ஒரு யாருக்குக் குறைந்தால் வாங்க மாட்டேனென்று விடுவார். அதற்காக ஒவ்வொரு முறையும் ஒருயார் வாங்கி விணாக ஒவ்வொரு தூண்டு வைத்திருக்கிறேன்.

அமிர்தம்: விலை குறைந்த துணியானாலும் காரியமில்லை. இப்படியான துணியானால் வீணாக்கால்யார் ஏன் எறியவேண்டும். கடைக்காரரைக் கேட்டால் கால்யார் கூடவெட்டிக் கொடுப்பார்களே. தங்கள் காசைக்கொடுத்து வாங்கும் பொழுது இதில் என்ன வெட்கம்?

சரஸ்வதி: ஓம், அது மெய்தான்! இனி மேல் நானும் எங்கள் வீட்டுக்காரரிடம் சொல்லி அப்படித்தான் வாங்குவிக்கவேண்டும். நீ இப்போ அவசரமாகத் தைக்கிறாயே; எப்போ போகப்போகிறாய்?

அமிர்தம்: என் நாத்தனாக்கடித்த தினம் எங்கள் சிநேகிதியின் வீட்டில் கல்யாணம; உனக்குத்தெரியாதோ? நீ வரவில்லையோ? என்று சொல்லிவிட்டு "என்னையும் திருப்பிப்பார்த்து நீங்கள் விரவில்லையோ" என்று கேட்டாள்.

நான்: போகத்தான்வேண்டும். என் தேகம் சுன்னியமையில் இல்லாததால் நித்திரை முழித்தால் மறுபடியும ஏதும் சுவீனமேற்பட்டக்கூடும். இருந்தும் என்ன செய்வது; வேண்டியவர்களாயிற்றே! எங்கள் விவாக வைபவங்களை அநேகமாக இரவில்தான் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அது எவ்வளவு சங்கடமாயிருக்கிறது.

அமிர்தம்: அது உண்மைதான்; ஆனால் எவ்வளவு அசௌகரியமானாலும் இராவில் நடப்பதுதான் பார்வைக்கு எவ்வளவோ அழகாயிருக்கும். சில நாட்களுக்கு முன, பகலில் நடந்த விவாக மொன்றுக்குப் போயிருந்தோம். அவர்கள் எவ்வளவோ செலவுசெய்து மிகவும் ஆடம்பரமாக நடத்திய போதிலும் ஒன்றும் அவ்வளவாக சோபிக்கவில்லை. காரணம் எங்கள் துணி மணிகள் விளக்கு வெளிச்சத்தில் தான் பள பளப்பாயிருக்கும்.

நான்: என்ன, பெண்ணின் துணியா அல்லது போனவர்களின் துணியா ஜொலிக்கவில்லையென்கிறாய்?

அமிர்தம்: மணப்பெண்ணின் துணிதான் முதலில்நல்லாயிருக்கவேண்டும். அத்துடன் மற்றப் பெண்களின் துணிகளும் அதற்கேற்றப்போல் இருந்தால்தான் பார்க்க அழகாகவும் சிறப்பாகவும் இருக்கும். இந்தக்கல்யாண வீட்டுக்கென்று நான் கூட ஒரு காட்டுச்சேலை வாங்கிவைத்திருக்கிறேன். அதற்குச் சோடியாகத்தான் இந்தச் சட்டையையும் தைக்கிறேன் என்றாள். இதை கேட்டதும் நாங்கள் மூவரும் ஆச்சரியத்துடன் "என்ன? காட்டுச்சேலையா?" என்று ஒருமித்துக்கேட்டோம். ஓம் காட்டுச்சேலைதான். காசிப் பட்டுச்சேலைகளிலுள்ள பூக்களைப்போல் அதில் கொடிகள் செடிகள் மாதிரி உடலெல்லாம் வேலை செய்திருக்கும் என்றாள்.

நாங்கள்: ஓ! அதுவா! கொடிப்பூச்சேலை யென்று சொல்லக்கூடாதா? காட்டுச்சேலை என்றேன் சொல்லவேண்டும்.

அமிர்தம்: அதை ஆங்கிலத்தில் (Jungle Saree) என்று சொல்லுகிறார்கள். உங்களுக்குத்தான் ஆங்கிலம் விளங்காதே! அதற்காகத்தான் அதைத்தமிழ்ப்படுத்திக் காட்டுச்சேலை என்று சொன்னேன். (நாங்கள் யாவரும் வயிறு நோகச் சிரித்தோம்).

இவ்வளவும் ஒன்றும் பேசாமலிருந்த என் மற்றொரு சிநேகிதி தங்கம்மா! இந்தக்காட்டுச் சேலையால் தான் எங்கள் வீட்டில் இன்றுயாவரும் பட்டினி என்றாள்.

நாங்கள்: "என் காட்டுச்சேலையால் பட்டினி இருக்கவேண்டும்?" என்று ஆவலாகக் கேட்டோம்.

தங்கா: அதைச் சொல்லாமலிருக்கலாமென்று தான் பார்த்தேன். ஆனால் இங்கும் அந்தக் கதைபே வந்து விட்டபடியால் நானும் வாயைத்திறந்து விட்டேன். நீங்கள் இதை யாருக்கும் சொல்ல மாட்டீர்களே? பின் என்பர்த்தாவின் காதில் விழுந்தால் பெரும் பழியாய் முடியும். (இல்லை இல்லை நாங்கள் ஒன்றுமே வெளி விடமாட்டோம் யென்றதும் அவள் பின் வருமாறு கூறலானாள்) "நான் போன கிழமை ஒரு கல்யாண வீட்டுக்குப் போயிருந்தேனா. அங்கு யாவரும் அந்தக் காட்டுச்சேலையையே அணிந்திருந்தார்கள். உங்களில் குறைந்த சம்பளம் பெறுபவரின் மனைவி கூட அழகான சேலை அணிந்திக்கிறாளே; எனக்கு அம்மாதிரி ஒரு சேலை வாங்கிக்கொடுங்களேன். இப்படிக்கொத்த கல்யாண வீட்டுக்காவது கட்டலாமே என்றேன் எனது கணவரைப்பார்த்து." அதற்கென் பர்த்தா, "இந்த மாசம் கையில் காசேயில்லை; ஊருக்கனுப்ப வேண்டும்; போன

வில்லா வித்தை வித்தையன்றே! பிறதேசத்திலு ள்ளவர்கள் இம் மலாய் நாட்டில் எவ்வளவு அரிய பெரிய காரியங்களைச்செய்து, தங்கள் தங்கள் சாதி யார் பிழைத்து முன்னேற்றமடையும் வழியைக் காண்பித்து வருகிறார்கள். எங்கள் நாட்டார், நம் நாட்டிலுள்ளவர்கள் பிற்காலத்தில் இம் மலாய் நாட்டில் பிழைக்கும்படி என்ன முயற்சிகளைச்செ ய்திருக்கிறார்களென்பதைப்பற்றி ஆலோசிக்காமல், தன்தன் சொந்தக்காரியங்களையே கவனித்து வரு வார்களானால், நமது பிள்ளைகள்கதி எவ்வாறாகு மோ? "செந்தீவினை இருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால் எய்தவருமோ இருநிதியம்." நம் சாகியத்தார் தம்முடைய வினையைத் தாம் நோவ தன்றி, வேறொருவரை நோதல் புத்தியல்ல. பிற சாதியாரைப்பற்றி யோசிக்கும்பொழுது, கைத் தொழிற்சாலைகளும், வர்த்தக சமுதாய முயற்சி களும், வங்கிச்சாலைகளும் இன்னும் இவைபோன் றபல தொழில்களையும் ஏற்படுத்தித் தங்கள் சாதி யாரைச் சொற்ப சம்பளத்துடன் வேலையில் அம ர்த்தி, அவர்கள் முன்னேற்றத்திற்காக அதிக பிர யாசையெடுக்கின்றனர். அவர்கள் பிரயாசைப்படு வதுபோல, நம் சாகியத்தாரும் நமது நாட்டுச் சனங்களின் முன்னேற்றத்திற்காக பிரயாசைப் பட்டு, இத்தகைய ஒழுங்குகளைச் செய்வார்களா னால் எங்களுடைய வேதனைகளெல்லாம் மின்னல் மின்னி மறைவதுபோல் மறைந்துவிடும். நாமும் நன்மை செய்கிறவர்களாயிருப்போம்.

ஓர் தமிழ் சகோதரி.

"தமிழ்"

[A.M. துரைசாமி, தைப்பின்.]

"ஆதியிற் றமிழ்நூ லகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்
போத மெஞ்ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே"
(சேனாவரையார்.)

இவ்வுலகின்கண் பல மொழிகள் வழங்கப் பெறுகின்றன. அவற்றுள் தமிழ் ஒலி வடிவு, வரி வடிவு இரண்டினையும் பெற்ற மிகப் பழைய மொழிகளிலொன்று. 'தமிழ்' என்னும் சொற்கு இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. அவை 'இனிமை,' 'தனிமை' என்பன. சிந்தாமணியில் "தமிழ் தழி யிய சாயலார்" என்பதற்கு "இனிமைய தழுவிய சாயலை உடையவர் என்று உரையாசிரியர் கூறி யுள்ளார். மற்றொரு மொழியினின்று தோன் றித் தமிழ்த்தாய், தனித்தியங்கும் வலிமைபுடைய ளாதலால், தனிமை யென்னும் பொருள் உண்டா யிற்று. தமிழ் மொழியின் வரலாற்றைக் கூற இரு புராணக் கதைகள் உள.

(1) அகத்திய முனிவர், வடமொழி வாண ரோடு மாறுபட்டு, அம்மொழிக்கு இணையான வேறொன்றினைக் கொடுக்குமாறு முருகக் கடவுளை வேண்ட, அக்கடவுள் ஓர் இடத்தைக் காட்டி அங் கிருப்பதை எடுத்துச் செல் எனலும், முனிவர் அவ்வோலைச் சுவடிகளை எடுத்துக்கொண்டு தமிழ்! தமிழ்!! எனக் கூவிக்கொண்டு வெளியே சென்றார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(2) சிவபெருமான் உமா தேவியாரை மணம் செய்தகாலத்து, முனிவர் அனைவரும் திர ண்டு இமயமலையை அடைந்தனர். வடதிசை, பாரமிகுதியாற்றாழ்தலும், தென்திசை கனமின் மையால் மேலெழுந்தது. இதையறிந்த சிவ பெருமான் அகத்தியரை பொதியமலைக்குச் செ ன்று அங்கு தங்கும்படி கட்டளையிட்டனர். முனி வர் தமிழ் சிறந்து விளங்கும் அத்திசையில் எப் பதி வாழ்தல் எனலும், சிவபெருமான் அம்மொ ழியை முனிவருக்குப் போதித்தார் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

"நின்றவனே வந்தனெடியோ னடி பணிந்தான்
அன்றவனு மன்போடு தழீஇய யழுத கண்ணன்
நன்னுரை செயென்று பலநல்லுரை பகர்ந்தான்
என்றுமுளதென் றமிழியம்பி யிசை
கொண்டான்."
(கம்பராமாயணம்-அகத்தியர் படலம்.)

அகத்தியரே பிற்பாடு தமிழ் மொழியை நன்கு ஆராய்ந்து, இலக்கணமும் செய்து வைத் தனர் என்று, "தமிழெனு மளப்பருஞ் சலதி தந் தவன்" எனக் கம்பரும், "அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொலாரணங்கு" என வில்லிபுத்தூரார் குமாரர் வரந்தருவாரும் கூறியுள்ளார்கள். இக் கூற்றுகளின் உண்மை எவ்வாறாயினும், தமிழ்

மொழி அகத்தியனாருக்கு முன்னரே உண்டான தென்பது பொய்யாகாது. அகத்தியனாரே, தம் இலக்கணத்துள்,

"இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே
எள்ளின்றுகில் எண்ணெயும் இன்றே
எள்ளினின் றெண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கியத்தினின் றெடுப்படும் இலக்கணம்"

என்று சொல்லியுள்ளார்.

அகத்தியனார் இலக்கணம் செய்வதற்கு முன்னரே தமிழ்மொழி உண்டானது என்பது வெள்ளிடைமலை. அதுவுமன்றி அகத்தியர் தமிழை, அவலோகித முனிவரிடமிருந்து கற்றார் என்ற பௌத்தர் கொள்கையும் வலியுறுத்துகிறது.

சங்கம்.

'தலைச் சங்கம்,' 'இடைச்சங்கம்,' 'கடைச் சங்கம்' என மூன்று சங்கங்கள் பாண்டியர்களால் உண்டாக்கப்பட்டன. அவர்களுள், தலைச் சங்கத்திருந்தார் அகத்தியனார், சிவபெருமான், முருகவேள், என இத்தொடக்கத்தார் 549 பேர்களாவர். அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையுமாகும். அவர்கள், சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது மதுரை. இடைச்சங்கத்திருந்தார் அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார், சிறுபாண்டரங்கன் என 59 பேர்களாவர். அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாமமாலையகவலுமாகும். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரம். கடைச்சங்கமிருந்தார் சிறுமேதாவியர், சேந்தம்பூதனர், நக்கீரர், என 49 பேர்களாவர். அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை 400, குறுந்தொகை 400, நற்றிணை 400, ஐங்குறு 100, கலி 150, பரிபாடல் 70, கூத்துவரி, பேரிசை, சிற்றிசை என்பனவாகும். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தது 1850-ம் ஆண்டென்பர். சங்ககாலத்திற்குப் பின்னரும், தமிழ் மொழியில் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் பல. சில ஆங்கில கனவான்கள் தமிழ் மொழியைப்பற்றிக் கூறியிருப்பன வருமாறு.

டாக்டர் கால்ட்வெல் (Caldwell) துரைமகனார் கூறுவது

"Tamil however, the most highly cultivated abintra of all Dravidian idioms, can dispense with its sanskrit altogether if need be and not only stand alone but flourish without its aid."

"வேற்றுச் சார்பின்றி தனித்தியங்கும் தன்மையுடைய, வெகுவாய் ஆக்கஞ் செய்யப் பெற்ற, தமிழ் ஒன்றுமட்டுமே வேண்டுமானாலும், தன்னிடங் கொண்ட வடசொற்களை முற்றும் நீக்கிவிட்டு, தனித்துநின்றியலும் ஆற்றலுடையது நமது தமிழ் மொழி. அது மாத்திரமன்றி, வடமொழியின்றியே மேம்பாடடையத் தக்கதாகவும் இருக்கிறது."

டாக்டர் வின்ஸ்லோவும் (Winslow), "கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 600 அல்லது 700 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியே, தமிழுக்குத் தந்தை யென்று சொல்லும் அகத்தியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து அதை வளர்த்தார். "தமிழ் முரட்டுப் பாஷை அன்று; அருமையாய்த் தெளிந்த பாஷை" எனக் கூறியுள்ளார். மிஸ்டர் டெயிலர் (Taylor) என்பவரும், "அது நிறைந்து, தெளிந்து, ஒழுங்காயுள்ள பாஷைகளில் மிகவுஞ் சிறந்ததொன்றாகுமென்பதற்கையமில்லை" எனக் கூறியுள்ளார். நம் நாடோ, இவ்வின்பத் தமிழ் பிறந்து வளர்ந்த நாடு. இவ்வின்பத்தை நுகர்ந்த தமிழ்ப்புலவர் பெருமானுகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார், "செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே, இன்பத்தேன் வந்து பாயுது காதினிலே," என்று கூறியிருக்கிறார். நம்முன்னோர்கள் வாழ்வே தமிழ் வாழ்வு. அவர்கள் கண்டது தமிழ், கேட்டது தமிழ், உண்டது தமிழ், உயிர்த்தது தமிழ். உற்றது தமிழ்

இந்நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்த நாம், அத்தமிழ் இன்பம் நுகர்கிறோமா? இல்லை என்றே சொல்லவேண்டும். சில மக்கள் தமிழராகப் பிறந்தும், தமிழ் தெரியாமலிருப்பது மேன்மையென்றே எண்ணுகின்றனர். இதுநிற்க, வடமொழி சொற்கள் அதிகம் தமிழ் வழக்கில் வந்துவிட்டன. அதனால் தமிழ்ச் சொல் எவை, வடசொல் எவை என்ற வித்தியாசம் தெரியாமலிடர்படுகின்றனர். இதற்கு, இரு மொழியும் நன்கு கற்ற அறிஞர்கள், இத்தொழிலில் ஈடுபட்டு, வடசொற்களெல்லாவற்றையும் நீக்கி தனித்தமிழிலே பேசவும், எழுதவும் செய்வார்களானால் நமது தாயாகிய தமிழன்னைக்கு ஓர் பெரிய கைம்மாறென்றே சொல்லலாம்.

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி,
அதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகமெலாம்
தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப்
பாகரெனில்,
கடல்வரைப்பின் இதன்பெருமை யாவரே
கணித்தறிவார்!"

எனக் காஞ்சிப்புராணத்திலும்,

நான்: என்ன கமலம்! நீ இந்த ஊர் பிறந்தவளோ? நான் இவ்வளவு காலமும் நீ ஊரில் பிறந்து வளர்ந்தவளென்றல்லவா எண்ணியிருந்தேன். இவ்வூரில் பிறந்தவர் அனேகருக்குத் தம் சொந்தப்பாஷை எழுத வாசிக்கத் தெரியாது தான். இருந்தாலும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையாவது வாசித்தலாகாதா?

கமலம்: ஆங்கிலமா? அதன் அர்த்தமோ, வாசனையோ, ஒன்றுமே அறியேனே. நான் அவற்றையும் அறிந்திருந்தால் எவ்வளவு நிலைபரத்திலிருந்திருப்பேன். "குதிரையின் குணமறிந்துதான் கடவுள் அதற்குக் கொம்பு கொடுக்கவில்லை" என்று பக்கத்து வீட்டுமொழி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அது என்னிடயத்தில் சரியாகவே இருக்கிறது. ஏதோ கருத்துடன்தான் எம்பெருமான் எனக்கந்தக் கல்வி வாசனையைக் கொடுக்கவில்லை என்றே எண்ணி மனசை ஆற்றிக்கொண்டேன்.

நான்: என்ன கமலம், ஆனால் உனக்கு ஒன்றுமே எழுத வாசிக்கத் தெரியாதென்கிறாயா?" என்று மீண்டும் ஒருமுறை கேட்டேன்.

(இவள் இப்படி சொன்னபோதிலும் என்னால் நம்பிக்கை கொள்ளமுடியவில்லை. இன்னும் நான் கேட்டது உண்மைதானா? என்பதை நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பியவளாய்,)

கமலம்: ஓம், அக்கா! ஏதோ தகப்பனார் இரண்டாம், மூன்றும் வகுப்பு வரையும் படிப்பித்திருந்தும் எல்லாம் மறந்துவிட்டேன். இப்போ ஒன்றும் அறியாதவளாய் இருக்கிறேன் என்று முன்னேயே ஒப்புக்கொண்டேனே. பின்னும் என்னைக் கேலி செய்கிறீர்களே!

நான்: நானோ ஒன்றும் பேசவையறியாதவளாய், வெளி மயக்கைக்கண்டு மயங்கும் என்மந்த புத்தியை விரித்துகொண்டு, இன்னும்அவள் கோபத்தைத் தணிக்க எண்ணி பேச்சைவேறுவிதமாக மாற்றி, கமலா! உனக்குத் தாய்தான் சிறுவயதில் இறந்துவிட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறாய்; உனது தகப்பனாரைப்பற்றி நீ ஒன்றும் சொல்லவில்லையே. உன் தம்பிமார் இப்போ என்ன செய்கிறார்கள்?

கமலா: என் தகப்பனாருக்கு நானும் என் தம்பிமார் இருவருமாக மூன்றுபிள்ளைகளென்று முன்னமே நான் சொல்லியிருக்கிறேன். என் தாயார் நான் அறியாப்பிராயத்திலேயே என்னை விட்டுச் சென்றுவிட்டதினாலல்லவா, சிறு வயதிலேயே குடும்ப பாரத்தை ஏற்று என்தம்பிமாரை வளர்க்கும் கடமையையும் மேற்கொண்டேன்.

நான்: உனக்கு எத்தனை வயசாயிருக்கும். போது உனது தாயார் இறந்தார்கள் உனக்கு ஞாபகமுண்டோ?

கமலா: எனக்கு 5 வயசும், என் தம்பிக்கு இரண்டு வயசும், என் இளையதம்பிக்கு 4 நாட்களுமாயிருக்கும்போதே என் அருமைத்தாயார் எங்கள் பாசத்தையும், இம்மண்ணுலக வாழ்வையும் விட்டு மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்து விட்டார்களாம். எனக்கு அப்போ ஒன்றும் அவ்வளவாகத் தெரியாது. பின் வளர வளர்த்தான், குழந்தைகளாகிய என் தம்பிமாரின் கதியையும், எங்கோமும் தனிமையில் இருந்து பரதேசிபோல் காலங்கழிக்கும் என் தகப்பனாரின் பரிதாபத்தையும் பார்த்து மனங்கலங்கி சித்தப்பிரமை பிடித்தவள்போல், அவர்களைப் பார்ப்பதும், அவர்களைச் சந்தோஷமாய் வைத்திருப்பதுமே எனது கடமையென்னி எனது புலனைச் செலவழித்து வந்தேன். அதனாலல்லவா நானும் படிப்பிலாவது, வாசிப்பிலாவது ஒரு சிந்தனையுமில்லால் இருந்துவிட்டேன். அப்படி நடந்தும் கடைசியில் என்னை பிரயோஜனத்தைக் கண்டேன். (இப்படிச் சொன்னதும் அவள் கண்களிருந்த முத்துபோல் ஜலம் வடிந்தது.)

தொடரும்.

"வாஞ்சிப்பார் வாழாக் கிடப்பின்
வையம் வகைப்படா தொழியும்."

"வன்சொல்."

"இன் சொலால்ன்றி இருநீர் வியனுலகம்
வன் சொலாலென்றும் மகிழ்தே-பொன்செய்
அதிர் வளையாய் பொங்காதழல் கதிரால்
தண்ணென் கதிர் வரவால் பொங்குங் கடல்"

என்பது பண்டை நாள் நம் தமிழகத்திற் திகழ்ந்த அறிஞர் ஒருவரின் கூற்று. இதை அறிந்திருப்பவர் பலரேயாயினும் உண்மையில அதை அனுஷ்டித்து நடப்பவர் மிகச் சிலரேயாகும். இதைப் பற்றி மற்றவர்களுக்கு போதிப்பவர் கூடச் சில சமயம் தாம் நடக்கத் தவறிவிடுவதுமுண்டு.

வன் சொல்லானது முற் கோபத்தினால் சொல்லும் கடுஞ் சொல்லே. அந்தக் கோபத்தைக் குறைக்கப் பழகி விடுவோமேயனால் எப்படி நெருப்பு நூர்ந்தவுடன் அதன் சூடு அடங்கி விடுகிறதோ, அதேபோல் கோபம் அடங்கினவுடன் அந்த வன்சொல்லும் தானே நம்மைவிட்டு விலகிக்கொள்ளும். கோபமானது பஞ்சமாபாதகத்துள் ஒன்றாகிய கொலை பாதகத்துக்கும் ஏதுவாயுள்ளது.

பாம்பு, தேள் முதலிய விஷ சந்துக்கள் தீண்டினால் நமக்கு எவ்வளவு உபத்திரவம் உண்டாகின்றதோ அதைவிடப் பன்மடங்கு வேதனையை முற்கோபிகள் பின்னால் அனுபவிக்கின்றனர். அந்தக் கோபமே பாவங்களுக்கெல்லாம் தாய் தந்தை என்று ஆன்றோர் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

"கோபத்தால் கௌசிகன் தவத்தைக் கொட்டினன்
கோபத்தா னகுடனுங் கோல மாறினன்
கோபத்தா லிந்திரன் குலீசம் போக்கினன்,
கோபத்தாலிறந்தவர் கோடி கோடியே"

இப்படியே கோபத்தினால் வரும் வன் சொல்லினால், கோடானு கோடி மக்கள் உயிரிழந்தனர்; பதவியிழந்தனர்; நீதிஸ்தலங்களுக்கு வழக்கு உரைக்கச் சென்று பெருந்தொகையான பணத்தையெல்லாம் இழக்கின்றனர். இன்னும் என்னென்ன ஒருவருக்குரியதோ அவற்றையெல்லாம் இழக்கும்படி செய்ய, அந்த வன்சொல்லுக்கு வல்லமையுண்டு. ஒரு பணம் அதாவது ஆறு சதத்தினால் கொலை நடந்ததென்று நாங்கள் பத்திரிகையில் படித்திருக்கிறோமல்லவா? அது எதனாலென நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? அந்த வன்சொல்லென்னும் கொடிய ராக்ஷசனாலேயே. இல்லாவிடில் அந்த ஆறு சதம் அப்படிப் பெரிதல்ல. எத்தனையோ பேர் ஆயிரமாயிரமாகக் கடன் வாங்கிக்கொண்டும் தங்களுடைய சுதந்திரமான பேச்சினால் தப்பி வாழ்கின்றனர். இன் சொல்லுக்கு இலகாதது ஒன்றுமில்லை. இந்த ஆறு சதம் ஒரு அற்பமான தொகை. இதைக் கடன் கொடுத்தவன் கேட்டானும். ஆறு சதமும் ஒரு பெரிய காசென்று கேட்க வந்துவிட்டாயா? என்றான் கடன் வாங்கியவன். அம்மே! நீ வெட்கமில்லாமல்தானே ஆறு சதம் என்னிடத்தில் கடன் வாங்கினாய் என்றான் கடன் கொடுத்தவன். இப்படியே இவ்வாக்குவாதம் பெரிதாக சண்டையாய், அடிபிடியாய், ஈற்றில் அந்தோ! கொலைபாதகமாய் முடிந்ததே.

திருவள்ளுவ நாயனாரும் கோபத்தைப்பற்றிச் சொல்லியவிடத்து, "தீயினால் சுட்ட புண் உள்ளாறு மாறுதே நாவினால் சுட்ட வடு," என்று கோபத்தின் இழிவைக் கூறிப்பேசினார். இன்னும் வீட்டில் புருஷன் மனைவிக்குள்ளும் இந்த வன் சொல்லென்னும் கொடிய பேயானது இருந்து கொண்டு, எத்தனை கல்யாணப்பிரிவுகளையும், சந்நியாச கோலங்களையும், கொலைகளையுங் கூடச் செய்து வேடிக்கை பார்க்கிறது. அந்தப்பேயை கிட்டவரவொட்டாமல் தடுத்து வந்தோமானால், உலகில் யாவராலும் நல்லவர் என்று கேட்பதற்கு தடையேதும் உளதோ? யாகாவாராயினும் நாகாக்க, காவாக்கால் சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு' என்பதும் தமிழ் வேதமாகிய குறள் வெண்பா பெண்களாகிய நாங்களாவது அந்தப் பேய்க்கு அடிமையாகாமல் நம்மையும், நம் குழந்தைகளையும் காத்து வருவோமானால் மற்றவர்களும் நம்மைப்பார்த்து சீகிரம் திருந்திவிடுவார்கள். இரண்டு தரம் ஏசினாலும் வாயை மூடிக்கொண்டு இருந்து விடுவோமாகில் அவர்களும் வெட்கினவர்களாய், நம்மை ஏசுவதை அவ்வளவில் நிறுத்திவிடுவார்கள். வாயை மூடிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், முன்னொருநாள் நான் கேள்விப்பட்ட சங்கதி ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு ஊரில் ஒரு கிழவியிருந்தாள். அவள் எல்லா வியாதிகளையும் நிவர்த்திக்கும் கெட்டித்தனம் வாய்ந்தவளாம். அவளை பில்லி சூனியக் காரியென்றும் பலபேர் பலவிதமாய்ப் பேசி வந்தார்கள். அவள் அது ஒன்றையும் சட்டை பண்ணுதே யாவரையும் சமமாக நடத்தி அன்போடு காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்தாள். அந்தக் கிராமத்தில் புருஷன் ஆக்கினைக்குட்பட்ட பெண்ணொருத்தி இதைக்கேள்வியுற்றுத் தன் மனவருத்தத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டு அந்தக் கிழவியிடம் வந்து, 'அம்மா, தாயே! நான் ஒரு துக்கத்திலாழ்ந்து விடுபட வகையறியாது தவிக்கிறேன். எனக்கோ என் புருஷனிடப் போக்கிடம் இல்லை. அவனோ மகா துஷ்டன், பொல்லாதவன், மூர்க்கன். அவன் மனுஷ வடிவெடுத்த விலங்கென்று சொல்லுதல் சிறிதும் மிகையாது. பிரதி தினமும் கைவலிக்க

என்னை அடிக்கிறான், வைகிறான், குடித்து வந்து சட்டிபானைகளையெல்லாம் காலாலுதைத்து பொடி பொடியாக்குகிறான். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. அவனை வசியப்படுத்த மருந்து இருந்தால் கொடுங்கள், அம்மா! என்றிருந்தாள். இல்லாவிடில் என் பிராணனை விட்டு விடுவதைத் தவிர வேறொரு வழியுமில்லை என்று சொல்லி அழுதாள். அதுகேட்ட கிழவி அதிக களியோடு அவளைப்பார்த்து 'மகளே அழாதே; அவனுமொரு விதமான வியாதிதான்; அதற்கு நல்ல மருந்து நான் கொடுக்கிறேன். சற்றுப் பொறு; மருந்துக்கு வேண்டிய சாமான்களெல்லாம் தயாராக்கி வருகிறேன்' என்று சொல்லி ஒரு பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு, அதில்கொஞ்சம்விபூதிபோட்டு, அத்துடன் கொஞ்சம் மிளகு, சீரகம் பொடியும்போட்டு ஏதோ மந்திரம் ஜெபித்து, அத்தத் தண்ணீரை ஒரு போத்தலில் நிரப்பி பத்திரமாய் மூடி அப்பெண்ணையில் கொடுத்து, "மகளே! இதுமிகவும் அருமையான மருந்து; பத்திய முறையைக் கவனமாகக் கேட்டு அதன்படி செய். அதாவது சாயந்தரம் உன் புருஷன் வீட்டுக்கு வருவது கண்டவுடன், ஓடிப்போய் இந்த மருந்தில் ஒருவாய் ஊறுஞ்சி அதை உட்கொள்ளாமலும் துப்பிவிடாமலும் வாயில் வைத்துக்கொண்டேயிரு. அவனென்ன சொன்னாலும் உன் வாயிலிருக்கும் மருந்தை மட்டும் துப்பிவிடாதே. அப்படி உன்வாயுழைந்து துப்பிவிட்ட நேரம் உன் புருஷனுக்கெதிரில் போகாதே. உன் புருஷனுக்கெதிரில்போகும்நேரமெல்லாம் இந்த மருந்து உன் வாயிலிருக்கட்டும். மறந்து விடாதே. உன் புருஷன் சாப்பிட்டுப் படுக்கைக்குப் போனபின் தான் நீ இந்த மருந்தை துப்பிவிட்டுச் சாப்பிட்டுப் படுக்கப்போகலாம்.. இப்படியே ஒரு மாசத்திற்கு பாவித்து வருவாயானால் உன்புருஷன் துஷ்டகுணமெல்லாம் மாறிச் சாதுவாகி விடுவான்" என்றார். அப்பெண்மணியும் அக்கிழவியின் சொற்கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் வீடுபோய், கிழவிசொன்ன பத்தியம் தவறாது நடக்கலானாள். ஒவ்வொரு நாளும் அவன் ஏசும் நேரமெல்லாம் இவள் வாயில் மருந்திருப்பதினால் உள்ளம் கோபத்தால் பொங்கின போதிலும் வாயைத் திறவாமல் தலையைமட்டும் அசைத்து விட்டுப் பேசாமலிருப்பாள். "என்னடி சும்மா விருக்கிறாய்; தணணீர் கொண்டுவா" என்பான். என்ன செய்வாள் பாவம்! வாயில் மருந்திருப்பதினால் ஒன்றும் பேசாது கொண்டுவந்து கொடுப்பாள். இப்படியே இரண்டு நாள் பார்த்தி அவள் புருஷன், "இதென்ன ஆச்சரியம் நான் ஒன்றுசொல்வதற்குள் பத்துச்சொல்லி முடித்து விடும் எனது மனைவி இப்படி ஒன்றும் பேசாமல் திரிகிறாளே" என்று வியப்புற்றவனைப் அவளை அவ்வளவாக ஒன்றும் பேசாமல் விட்டுவந்தான். இதைப்பார்த்த அப்பெண்ணும் ஏதோ இம்மருந்தின் மகிமையினால்தான் என்புருஷன் திருந்தி வருகிறானென்றெண்ணி ஆனந்தமடைந்தாள். இப்படியே நாள்செல்லச் செல்ல இவளும் மருந்தை வாயில் வைத்துக்கொண்டு எல்லாம் சரிவர நடத்தி வருவதினால் அவனும் தன் மனைவியை அன்பாக நடத்தி வரலானான். மருந்து முடிந்தவுடன் அப்பெண் மறுபடியும் கிழவியிடம் போய் "அம்மா! உன்மருந்து உண்மையில் நல்லபலன் அளித்திருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்ச மருந்து கொடுங்களென்று கேட்டாள். அது கேட்ட கிழவி மிகவும் சந்தோஷமுற்று, "மகளே! நீ பத்தியம் தவறாது நான்கொடுத்த மருந்தை பாவித்து வந்ததற்கு மிகவும் சந்தோஷம். ஆனால் அந்த மருந்து வெறும் தண்ணீர்தான். நானும் சூனியக்காரியல்ல! 'எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க வெண்ணுவதே யல்லாமல் வேறொன்றறியேன் பராபரமே' என்ற வாக்குப்படி, மற்றவர்கள் நல்லாயிருக்க வேண்டுமென்பதே என் ஆவல். புருஷன் வேங்கையானாலும் அவனுடன் எதிர்த்து வார்த்தையாடாமலும், அடக்கமாகவுமிருந்தால் அவன் நாளடைவில் திருந்திவிடுவான். நீ வாயில் தண்ணீர் வைத்துக்கொண்டிருந்தபடியால் அவனுக்கு எதிர்வார்த்தை பேச்முடியவில்லை; அவனும் சாதுவானான். இப்படியே நடந்துவருவதைவிட்டு மருந்தும் வேறு வேண்டுமா," என்று புத்தி சொல்லியனுப்பினாள்.

அப்பெண்ணின் புருஷன் மூர்க்கன் என்று சொன்னது எதனால்? இவளின் வன்சொல்லினால்லவா புருஷனும் மூர்க்கனான? ஆதலால் சகோதரிகளே! வன்சொல் இத்தனை கெடுதிகளை வரப்பண்ணுகிறதே! நாம் வன்சொல்லை அறவே நீக்குவோமானால் எல்லாம் மங்களகரமாக நடக்கும். கற்புடைய மங்கையர் எக்காலத்திலும் உரத்த சத்தமாய் பேசாமல் குயில்போல இனிய குரலால் வசனிக்க வேண்டும். ஏனெனில் குயில் யாவராலும் விரும்பிடுவதற்கு காரணம் அதன் இனிமையான குரலே. கழுதை தன் வன்குரலாலன்றோ யாவராலும் வெறுக்கப்படுகின்றது. இப்படியே இன்சொல் வளங்குபவர், யாவராலும் விரும்பப்படுவரென்பதும், வன்சொல்லுடையார் எல்லோராலும் வெறுக்கப்படுவரென்பதும் மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டினால் பெறப்படுகின்றது.